

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἑξάμνην 35 καὶ τρίμηνν 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμνην 2
καὶ τρίμηνν 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 29 Ὀκτωβρίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 48

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ πλῆθος, ἀπάνω στὶς γαλερίες, δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ βλέπῃ. Σ' ὁλόκληρῃ τὴν ἐκκλησίᾳ κυριαρχεῖ ζωνρὴ κίνησις καὶ θόρυβος, ὅστερα γίνεται πάλι ἡ-
χία. Γιατὶ οἱ κυρίες ἔχουν ὅλες συγ-
κεντρωθεῖ καὶ καταλάβει τὶς θέσεις τους.

Ἀπὸ ψηλὰ φαίνονται σὰ μιὰ με-
γάλη ἀπλωτὴ βραχιά ἀπὸ λαμπρὰ
ἀνθρώπινα λουλούδια. Βλέπει κανεῖς
γυναῖκες κάθε ἡλικίας. Γρι-
ούλες, ζαρωμένες καὶ ἀσπρο-
μάλλες χῆρες, ποὺ ἔχουν
παρασταθεῖ σὲ πολλὰς τέ-
τοιες τελετὰς καὶ ἀναθυ-
μούνται ἀκόμῃ τὴ στέψῃ
τοῦ Ριχάρδου τοῦ Γ'. Κον-
τά τους μεγαλοπρεπεῖς δέ-
σποινες μὲ περήφανο πα-
ρουσιαστικὸ, νεαρὲς ἀρχόν-
τισσες σὲ ὅλη τὴν ἀνθήσῃ τῆς
ὁμορφίᾳς τους, καὶ τρυφερὰ
κορίτσια μὲ λαμπρὰ μάτια
καὶ δροσερὰ μάγουλα, ποὺ
δίχως ἄλλο μὲ μεγάλη δει-
λία καὶ ἀδεξιότητα θὰ φορέ-
σουν τὶς διαμαντοστολισμέ-
νες κορωννίσσες τους, ὅταν
ἔρθει ἡ ἐπίσημη στιγμή.
Γιατὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι γι'
αὐτὲς καινούργιο καὶ ἡ συγ-
κίνησις καὶ ἡ ταραχὴ τους
μεγάλῃ. Ὡστόσο ἔχει λη-
φθεῖ κάθε φροντίδα γιὰ νὰ
γίνουν ὅλα μὲ τάξιν, καὶ τὰ
μαλλιά τῶν κυριῶν ἔχουν
χτενισθεῖ κατὰ τέτοιον τρό-
πο, ὥστε τὸ στέμμα νὰ καθή-
σῃ στερεὰ ἀπάνω στὸ κεφάλι
τους ἅμα δοθῇ τὸ σύνθημα.

Ἔτσι περνάει ὁ καιρὸς.

Τὸ ρολοῖ χτυπάει ἀργὰ-ἀργὰ τὶς ὁ-
κτώ, τὶς ἑννιά, τὶς ἑννιά καὶ μισή.
Ἐπιτέλους μιὰ ὁμοβροντία ἀπὸ κα-
νονιοβολισμοὺς ἀναγγέλλει τὴν ἀφίξι-
ν τοῦ βασιλῆα καὶ τὸ πλῆθος, ποὺ πε-
ριμένει τόσες ὥρες, ἀναστενάζει μὲ ἀ-
νακούφισιν. Ὅλοι ξέρουν πὺς θὰ πε-
ράσῃ ἀκόμῃ λίγη ὥρα ὡς ποὺ νὰ
παρουσιαστῇ ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς. Για-
τὶ πρέπει πρῶτα νὰ τὸν ντύσουν καὶ
νὰ τὸν προετοιμάσουν γιὰ τὴν ἐπί-
σημη τελετὴ. Μὰ ἡ ὥρα αὕτῃ περ-

MARK TWAIN

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς συγγραφέας τοῦ «Βασιλοπούλου καὶ Ζητιανοπούλου»

(Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μαρτίνο Βέγια)

νάει γρήγορα. Ἡ ἐκκλησία τώρα γε-
μίζει ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Ἀγγλίας
μὲ τὶς μεγαλοπρεπεῖς στολές τους.
Οἱ ἀκόλουθοι τοὺς ὀδηγοῦν στὶς ὀρι-
σμένες θέσεις τους καὶ τοὺς βάζουν
τὰ στεμμάτια τους δίπλα τους. Ἡ
ἐμφάνισή τους προκαλεῖ τὸ ζωνρό-
τερο ἐνδιαφέρον στὸ πλῆθος ποὺ γε-
μίζει τὶς γαλερίες. Γιατὶ πολλοὶ βλέ-
πουν γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς δοῦκες,
τοὺς κόμητες καὶ τοὺς βαρώνους ποὺ
τὰ ὀνόματά τους ἦταν κιόλα ἱστορι-
κὰ τώρα καὶ πεντακόσια χρόνια.

Οἱ ἀνώτατοι κληρικοὶ τῆς ἐκκλη-
σίας μὲ τὰ χρυσὰ τους ἄμφια καὶ τὶς
ἐπισκοπικὲς τοὺς μίτρες, ἀκολουθοῦ-
μενοι ἀπὸ τὴ συνοδεία τους, πῆραν

ἐπιτέλους τὶς θέσεις τῶν ἐ-
πάνω στὴ βασιλικὴ ἐξέδρα.
Πίσω ἀπ' αὐτοὺς στάθηκαν ὁ
Λόρδος-προστάτης καὶ οἱ ἄλ-
λοι ἀνώτατοι ἀξιωματοῦχοι,
καὶ κατόπιν οἱ σωματοφύλα-
κες τοῦ βασιλῆα μὲ τὶς χαλύ-
βδινες πανοπλίες τους. — Λί-
γα λεπτὰ βασιλεύσε θρησκευ-
τικὴ σιγὴ, μὰ σιγὴ γεμάτῃ
ἀναμονή. Ὑστερα δόθηκε ἕ-
να σύνθημα. Ἐνα ἐνθου-
σιῶδες ἐμβατήριο ἀκούστη-
κε, καὶ ὁ Τόμ Κάντυ, μ' ἕνα
πολύπτυχο χρυσοῦφαντομαν
δὸα στοὺς ὤμους του, πα-
ρουσιάστηκε στὴν εἴσοδον καὶ
προχώρησε πρὸς τὴν ἐξέδρα.
Ὅλοι σηκώθηκαν ὄρθιοι καὶ
ἄρχισε ἡ τελετὴ τῆς στέψῃς.

Οἱ μελωδικοὶ ἤχοι μιᾶς
δοξολογίας γεμίζουν τοὺς θό-
λους τῆς παλιᾶς ἐκκλησίας
μὲ τὴν ἀρμονία τους. Οἱ πα-
λιοὶ τύποι ἐκτελοῦνται μὲ ὁ-
λὴ τὴ πομπὴ καὶ τὴν ἐπι-
σημότητα, καὶ τὸ πλῆθος πα-
ρακολουθεῖ τὴν τελετὴ μὲ
τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ
περιέργεια. Ὅλοι εἶναι βα-
θιά συγκινημένοι· μὰ πῶς

Τὴν ἴδια ὥρα εἰσβάλλει στὸ στίβο ἡ Κιτρινούλα, καβάλλα στὸν Καροτὴ ποὺ τὸν κάνει ἀλόγῳ τῆς. Μὲ τὸ ἓνα χέρι κρατεῖ τὰ γκέμια, μὲ τὸ ἄλλο τὸ καμτσίκι, καὶ διευθύνει ἔτσι τὸ ἀλόγῳ τῆς, ὥστε νὰ κἀνὴ τὴν γύρω τοῦ στίβου μὲ καλπασμό.

Νὰ κι' ἡ Σιδερονυχάτη. Αὐτὴ, σοβαρὴ-σοβαρὴ, ἀνεβαίνει καὶ κάθεται πάνω στὴν πατούνα ἐνὸς μπροστινοῦ ποδιοῦ τοῦ Ἀχαμνούλη καὶ παίζει—δηλαδὴ κάνει πὼς παίζει— κλαρίνο. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, παρουσιάζεται ὁ ἴδιος ὁ Χάρου Κόμπλεν μὲ τὸ τουφέκι του, σκαφαλώνει σ' ἓνα πισινὸ πόδι τοῦ Ἀχαμνούλη, γονατίζει στὴν πατούνα καὶ σημαδεύει...

Ἄ! ποῖον θὰ σκοτώσῃ; τὴ Σιδερονυχάτη τάχα, ποὺ παίζει ἀνύποπτα τὸ κλαρίνο τῆς; Ὁχι! Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀπὸ τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα πετιέται ψηλὰ νερὸ σὰ συντριβάνι. Κάποιος ἀπὸ μέσα πετᾷ ἐν' αὐγὸ. Τὸ αὐγὸ τὸ παίρνει τὸ νερὸ καὶ τὸ κρατεῖ μετέωρο στὸ ἀέρα.

Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ αὐγὸ ποὺ χοροπηδᾷ κει-πάνω, σημαδεύει ὁ Χάρου Κόμπλεν. Καὶ σὰν ἔσοχος σκοπευτὴς ποὺ εἶναι, πυροβολεῖ, τὸ βρίσκει καὶ τὸ σπάζει!...

Ἀπερίγραπτος ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου μπροστὰ στὸ θαυμάσιο αὐτὸ παιχνίδι. Σηκώνεται, χειροκροτεῖ, φωνάζει: «μπράβο! μπράβο!... μπῆς! μπῆς!». Καί, ἐπειδὴ εἶναι τὸ τελευταῖο νόμμερο, φεύγει ἀπὸ τὴν παράσταση μὲ τίς καλύτερες ἐντυπώσεις.

Εἰσι ξανάχρισε τίς ἐργασίες του τὸ Θηριοτροφεῖο καὶ τίς ἐξακολούθησε θριαμβευτικά. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ εἶχαν μάθει πὼς γιὰ νὰ δουλεύουν καλά τὰ ζῶα, πρέπει νὰ τὰ καλομεταχειρίζονται καὶ νὰ τὰ καλοτρέφουν. Καὶ τὰ ζῶα πάλι εἶχαν μάθει πὼς, μιά ποὺ εἶχαν γίνει κατοικίδια, τὰ σύμφερε καλύτερα νὰ κάθονται ἤσυχα κι' ὑποταχτικά μὲ τοὺς ἀνθρώπους, παρὰ νὰ λητεύουν ἔξω, γιὰ νὰ ναι τάχα ἐλεύθερα.

Κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

(Συνεχικὸ παραμῦθι)

Μιά φορὰ κι' ἓνα καϊρὸ ἦταν ἓνας πλούσιος ἀρχοντας ποὺ εἶχε τρεῖς γιουὺς. Ὅταν κατὰλαβε λοιπὸν πὼς εἶχ' ἔρθει ὁ καϊρὸς του γιὰ νὰ πεθάνῃ, φώναξε τὰ τρία του παιδιά κοντά του καὶ τοὺς μείρασε ὅλη τὴν περιουσία του ἴσια καὶ δίκαια σὲ τρία μερτικά. Ὅστερα τοὺς ἔδωσε τὴν εὐχή του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ πέθανε.

Ἐτυχε λοιπὸν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ νὰ βγάλῃ ὁ βασιλεὺς ντελάλη καὶ νὰ πῇ, πὼς θὰ ἔδινε τὴν κόρη του γυναικὰ σὲ ὅποιον θὰ μπορούσε νὰ κἀνῃ ἓνα καράβι ποὺ νὰ πηγαίνει καὶ στὴ στεριά καὶ στὴ θάλασσα.

Σκέφθηκε τότε ὁ μεγαλύτερος γιός: — Χρήματα ἔχω ἀρκετά. Μπορῶ νὰ δοκιμάσω νὰ κἀνῶ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ καράβι καὶ νὰ πάρω τὴν ὥραία βασιλοπούλα γιὰ γυναίκα μου.

Φώναξε λοιπὸν ὅλους τοὺς καλύτερους μαστόρους τοῦ τόπου, καὶ ἀρχισε νὰ σκαρῶνῃ τὸ καράβι. Τὸ παληκάρι στεκόταν ἐκεῖ καὶ κοίταζε τοὺς ἐργάτες· ὅταν ὅμως ἐρχόνταν τίποτε γέροι καὶ τὸν πρᾶκαλοῦσαν νὰ τοὺς βάλῃ σὲ δουλειά, τοὺς ἔδωκεν ἄγρια καὶ τοὺς ἔλεγε:

— Ἐσεῖς δὲν μορεῖτε νὰ δουλέψετε. Ἐσεῖς δὲν ἔχετε πιά δύναμη.

Καὶ ὅταν ἐρχόνταν πρωτόβγαλτα παιδιά καὶ τὸν πρᾶκαλοῦσαν νὰ τοὺς

δώσῃ δουλειά, τὰ ἔδωκεν κι' ἐκεῖνα καὶ τοὺς ἔλεγε:

— Ἐσεῖς δὲν μοῦ κάνετε. Εἷσα-στε ἀκόμη πολὺ μικροί.

Στὸ τέλος ἦρθε κι' ἓνα γεροντάκι καμπουριασμένο, μὲ μακριὰ ἄσπρα γένεια, καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἔχεις νὰ μοῦ δώσης καὶ μένα νὰ κἀνῶ καμμιὰ δουλειά, γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου;

— Ἐσὺ δὲν μορεῖς νὰ πάρῃς τὰ πόδια σου, καὶ θέλεις νὰ δουλέψῃς; εἶπε τὸ παληκάρι. Φύγε ἀπ' ἐδῶ. Δὲν μοῦ κάνεις.

Τέλειωσε ἐπιτέλους τὸ καράβι καὶ ὅλοι τὸ καμαρώνανε. Ὅταν θέλησαν ὅμως νὰ τὸ ρίξουν στὴν θάλασσα, ἔκανε ἓνα κράν! μεγάλο κι' ἔπεσε ἀπὸ τὰ σκαριά κι' ἔγινε χίλια κομμάτια. Μὰ τὸ παληκάρι εἶχε ξοδέψῃ ὅλη του τὴν περιουσία γιὰ νὰ τὸ φτιάξῃ κι' ἔμεινε στοὺς πέντε δρόμους. Καὶ τότε ἀποφάσισε καὶ γύρισε πίσω στοὺς δύο του μικρότερους ἀδερφοὺς κι' ἐκεῖνοι τὸν κράτησαν μαζὶ τοὺς.

Σὲ λίγο καϊρὸ εἶπε ὁ δεύτερος ἀδερφός:

— Δίχως ἄλλο ὁ ἀδερφός μου τὰ κατὰφερε ἄσχημα καὶ τοῦσπασε τὸ καράβι. Θὰ δοκιμάσω κι' ἐγὼ τὴν τύχη μου κι' ἂν μοῦ πετύχῃ, θὰ πάρω τὴν ὥραία βασιλοπούλα γυναίκα μου.

Φώναξε λοιπὸν τοὺς καλύτερους μαστόρους καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ τοῦ

φτιάξουν ἓνα καινούργιο καράβι. Ἦταν ὅμως κι' αὐτὸς σκληρόκαρδος ὅσο κι' ὁ ἀδερφός του, κι' ὅταν ἐρχόνταν γέροι νὰ τοῦ ζητήσουν δουλειά ἢ πρωτόβγαλτα παιδιά, τοὺς ἔδωκεν μὲ ἄγρια λόγια. Στὸ τέλος ἦρθε καὶ τὸ γεροντάκι μὲ τὰ ἄσπρα γένεια καὶ τοῦ ζήτησε κι' αὐτὸ δουλειά. Μὰ κι' ἐκεῖνο τὸ ἔδωκε.

Ὅταν τελείωσε λοιπὸν τὸ καράβι καὶ θέλησαν νὰ τὸ ρίξουν στὴ θάλασσα, ἔκανε πάλι ἓνα κράν! κι' ἔπεσε ἀπὸ τὰ σκαριά καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια. Κι' ἔμεινε κι' ὁ δεύτερος ἀδερφός στὴν ψάθα, καὶ τοὺς εἶχε τώρα καὶ τοὺς δύο καὶ τοὺς ἔτρεφε ὁ μικρότερος.

Στὸ τέλος σκέφθηκε κι' αὐτός:

— Ἐτσι πηγαίνει τὸ πρᾶγμα ὡς τὸ τέλος; Ὁχ! δοκιμάσω κι' ἐγὼ τὴν τύχη μου. Ἄν κατορθώσω νὰ πάρω τὴν ὥραία βασιλοπούλα, τότε θὰ ἔχω ἀρκετὰ καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὰ δέσποια μου. Ἄν ὅμως δὲν τὸ κατορθώσω, τότε θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο φτωχὸς ὅπως κι' οἱ ἀδερφοί μου καὶ δὲν θὰ ἔχω κανένα παράπονο.

Φώναξε λοιπὸν κι' αὐτὸς ὅλους τοὺς καλύτερους μαστόρους καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ τοῦ φτιάξουν ἓνα καινούργιο καράβι. Μὰ ὅταν ἐρχόνταν οἱ γέροι καὶ τοῦ ζητοῦσαν δουλειά, δὲν τοὺς ἔδωκεν, μόνο τοὺς ἔλεγε:

— Μετὰ χαρᾶς. Δουλειά εἶναι γιὰ ὅλους. Ἐλάτε νὰ δουλέψετε γιὰ νὰ βγάλετε τὸ ψωμί σας.

Κι' ὅταν ἐρχόνταν τὰ πρωτόβγαλτα παιδιά καὶ τοῦ ἔλεγαν:

— Μάστορη, δώσε μας δουλειά γιὰ νὰ βγάλουμε τὸ ψωμί μας.

Δὲν τὰ ἔδωκεν ἀλλὰ τοὺς ἔδινε κι' ἐκεῖνων δουλειά.

Στὸ τέλος ἦρθε καὶ τὸ ἀσπρομάλλικο γεροντάκι καὶ τοῦ εἶπε:

— Βάλε με νὰ κἀνῶ μιὰ δουλίτσα γιὰ νὰ βγάλω κι' ἐγὼ τὸ ψωμί μου.

— Ἐσὺ, παππούλη, δὲν κάνεις νὰ δουλέψῃς, εἶπε τὸ παληκάρι. Θὰ σὲ βάλω ἐπιστάτη πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἐργάτες καὶ θὰ κοιτάξῃς ἂν γίνεται καλὰ ἡ δουλειά.

Ὁ γεροντάκος ὅμως αὐτὸς ἦταν ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ἴδιος, ποὺ εἶχε κατέθει γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ παληκάρι, γιατί ἦταν τόσο θεοσεβούμενο καὶ τοῦ ἄναβε μέρα καὶ νύχτα τὸ καντηλάκι ἐμπρὸς στὸ εἰκόνισμά του.

Ὅταν τελείωσε λοιπὸν τὸ καράβι, εἶπε ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ τὸ παληκάρι:

— Τώρα μορεῖς νὰ πᾶς καὶ νὰ πάρῃς τὴν βασιλοπούλα, γιατί τὸ καράβι σου περπατᾷ καὶ στὴ στεριά καὶ στὴ θάλασσα.

— Ἀχ, παππούλη, μὴ μ' ἀφήνεις μοναχό, εἶπε τὸ παληκάρι. Ἐλα,

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄνοιξε κι' ἔψαξε τὰ συρτάρια του. Ἐκεῖ-μέσα βρῆκε διάφορες παλιές, μαδημένες περρούκες, ἐντελὼς ἀνάξιες νὰ αντικαταστήσουν τὴν ὥραία ἐκεῖνη ποὺ εἶχε καὶ Δοκίμασε μερικές, ἀλλὰ τίς πέταξε μὲ ἀγανάκτηση. Καλύτερα φαλακρός, φανάρι, γουλι, παρὰ μὲ μιὰ γελοία περρούκα!...

Ἀξαφνα φταρνίστηκε.

Ἄ, νὰ ἡ σωτηρία! Τὸ συνάχι ποὺ ἄρπαξε. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὸ μεγαλοποιήσῃ. Ἄνοιξε τὸ παράθυρο, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του στὸν κρῦο ἀέρα καὶ φταρνίστηκε πέντ-ἑξ φορές. Τελείωσε, ἦταν κρωμένος, εἶχ' ἐγκεφαλικὴ καταρροή. Ποῖος δὲν θὰ

νὰ μοῦ μιᾶς στὸν πληθυντικό! Δὲ θυμᾶμαι νὰ βόσκαμε ποτὲ μαζὶ τὰ γιδόπρόβατα!.. Ἐλα! δὴ γηγορὸς με γηγορὸς στὴν κυρία σου, γιατί ἀλλοιῶς θὰ μὲ ἀναγκάσῃς... νὰ σοῦ πῶ τὸ νομὰ μου!

— Νὰ τα μας! φώναξε κι' ὁ λακὸς μὲ προσποιητὰ γέλια. Τὰ μου-ρέλια τώρα θὰ μᾶς μάθουν πὼς νὰ μιλάμε καὶ τί νὰ κάνουμε!...

— Θὰ μὲ ἀναγγείλῃς, νὰ ἡ ὄχι; ρώτησε μὲ θυμὸ ὁ Φιλμάκης.

— Πὼς ὄχι; ἔκαμε εἰρωνικά ὁ λακός. Καὶ ποῖον θὰ ἀναγγείλω, παρακαλῶ; Τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα βέβαια, τὸν πρίγκιπα τῶν Μικροβίων! Μὲ συγχωρεῖτε ποῦ δὲ σὰς γνώρισα ἀμέσως!.. Ἐ! Μπατίστα! Οὐρβανέ! Δομένικε! Ἐλάτε γρήγορα νὰ μπάσουμε μὲ πομπὴ τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα! Δὲν ἐρχονται στὸ σπῆιμας καθεμέρα τέτοια σπουδαῖα προσώπα!

Μὲ τίς φωνὲς αὐτὲς καὶ τὰ εἰρωνικά γέλια, ὁ προθάλαμος γέμισε ἀπὸ ὑπηρετές λογιῆς-λογιῆς, ποὺ περικύκλωσαν, σαρκαστικοὶ κι' αὐθάδικοι, τὸ Φιλμάκη. Μὰ τὸ παιδί δὲν τᾶχασε καθόλου.

— Θὰ μὲ πᾶτε στὴν κυρία; φώναξε. Μιά!.. δύο!.. τρεῖς!.. Δὲ θέλετε! Πολὺ καλὰ! Π. ω μόνος μου!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, περνώντας ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ σκέλη τοῦ πιὸ ψηλοῦ λακέ, ἔφυγε σὰ βέλος πρὸς τὰ μέσα.

— Πιάστε τον!.. Βγάλτε του ταὐτιά! οὐρλιάζε πίσω του ἡ ὀρδὴ τῶν λακέδων.

Ἐτσι κυνηγημένος, ἔφτασε ὡς τὸ κομψὸ σαλόνι ὅπου καθόταν ἡ κ. Ρωζάνη Ἀνεμώνη. Μόνο ἀφοῦ πέρασε τὸ κατώφλι, πιάστηκε ἀπὸ τὸν λακὸ ποὺ ἔτρεχε περισσότερο. Ἡ ποιήτρια ἄκουσε τὸ θόρυβο καὶ γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὴν πόρτα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε μὲ ὀξεῖα φωνή. Ποῖος τόλμησε νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχία μου;

Μὲ μιὰ κλωτσιά, ὁ Φιλμάκης ἀπαλάχθηκε ἀπὸ τὸν κρεμανταλὰ ποὺ τὸν κρατοῦσε, καὶ μ' ἓνα πήδημα βρέθηκε σκυφτός μπροστὰ στὴν κυρία Ρωζάνη.

— Ὑποβάλλω τὰ σέβη μου, ἀγαπητή κυρία ποιήτρια! τῆς εἶπε θριαμβευτικά.

Ἡ κυρία τὸν κοίταξε μὲ τὰ φα-

«Ἡ μίστρας—Κέττυ ξανατράβηξε κοντά της τὸ παιδί καὶ, αὐτὴ τὴ φορὰ, τὸ φίλησε». (Σελ. 559, σ. α'.)

τὸν δικαιολογοῦσε ἂν παρουσιαζόταν σκουφωμένος, κουκουλωμένος καὶ... ἀγνώριστος; «Ἀσθενὴς καὶ ὀδοπόρος ἀμαρτάν οὐκ ἔχει»...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ συνάχι τοῦ κ. Τυχητοῦ

— Μπορῶ νὰ ἴδω τὴν κ. Ἀνεμώνη;

Στὸ κεφαλόσκαλο στεκόταν ἓνας μεγαλοπρεπεστάτος λακὸς μὲ γαλάζια καὶ κόκκινη λιθρέα. Μὲ τὴν ἐρώτησιν, ἔσκυψε κι' εἶδε κάτω τὸ Φιλμάκη.

— Ἀναγγείλῃ με ἀμέσως, πρόσθεσε ὁ μικρός· ἀνεβαίνοντας, βιάζομαι!

— Μπα! ἔκαμε ὁ λακός· καὶ τί ἔχεις νὰ πῇς τῆς κυρίας Ἀνεμώνη, μικρὲ μου;

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ σένα! φώναξε ὁ Φιλμάκης πειραγμένος ἀπὸ τὸ ὄφρος τοῦ ὑπηρετῆ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα

σαμαίν της. — 'Α! έκαμε ο κύριος Φιλμάκης;

— 'Ολόκληρος, κυρία!

Μ' εκπλήξη τους, οι λακέδες τον είδαν να σκύβει και να φιλήει το χέρι που του έτεινε φιλικώτατα η κυρία. Τότε κατάλαβαν την γκάφα τους και, φρονιμώτατα, έκαμαν κανονική μεταβολή.

— Και πώς αυτό; τον ρώτησε η κυρία.

— Έχουμε να μιλήσουμε για πολύ σπουδαία πράγματα, αποκρίθηκε ο Φιλμάκης. Γι' αυτό παραλείπω τα παράπονά μου έναντι των υπηρετών σας που μου φέρθηκαν άρκετά βόναυσα...

— 'Αλήθεια; Δεν έ γνώρισαν λοιπόν τον έξοχο, το μεγάλο Φιλμάκη, τον κινηματογραφικό άστέρα; 'Αφήστε τους! Θα το πω έγω της κυρίας Κέττυ να διώξει μερικούς. Λοιπόν, τί είναι τα σπουδαία που ήρθατε να μου πείτε;

— Μά για το σενάριο, κυρία.

— Νομίζω πως σας έστειλα τον κ. Τυχικό. Μή δέ σας βρήκε;

— Με βρήκε και μιλήσαμε

— Και που είναι τώρα; Γιατί δεν ήρθατε μαζί;

— Κάνει την τουαλέττα του, κυρία.

— Τί φιλάρεσκος! τί ματαιόδοξος! Έγώ άρχισα ναμφιβάλλω για την ποιητική του άξια... 'Οπωσδήποτε, για να μιλήσουμε για το σενάριο, πρέπει να μάζε το φέρη ο κ. Τυχικός.

Η κυρία χτύπησε ένα κουδούνι και, στο λακέ που παρουσιάσθηκε, είπε:

— Να έλθει έδώ άμέσως ο κ. Τυχικός με το χειρόγραφο που του έδωσα.

Ο λακός γύρισε σε λίγο κι' είπε πως ο ποιητής ζητούσε συγγνώμη γιατί ήταν «πολύ άρρωστος» και δεν μπορούσε να βγεί από την κάμαρά του.

Στο μεταξύ, ο Φιλμάκης είχε πει στην ποιήτρια πως το σενάριό της ήταν άληθινά άριστούργημα, αλλά χρειαζόταν μια μικρή τροποποίηση που χωρίς αυτή, καθώς έλεγε κι' ο κ. Τυχικός, κινδύνευε να αποτύχει...

Θυμωμένη, η ποιήτρια φώναξε στον υπηρέτη:

— Αυτή η άρρώστεια είναι πολύ ξαφνική και ύποπτη. Να του πής να έρθει όπως κι' αν είναι! κι' αν δεν θέλει, να μου τον φέρει με τη βία!

Οι διαταγές της κ. Ρωξάνης 'Ανεμώνη δεν σήκωναν αντίλογα. Και σε λίγο, παρουσιάζονταν στο σαλόνι ο άτυχος γραμματικός, φορώντας

μια ρόμπα της κάμαρας, κουκουλωμένος με δυο-τρία μάλλινα κασκόλ και διαρκώς φταρνιζόμενος. Μετάβιās ο Φιλμάκης κράτησε τα γέλια. Η κυρία 'Ανεμώνη όμως δεν κράτησε το θυμό της.

— Πού είναι το σενάριό μου; ρώτησε αυστηρά τον ποιητή.

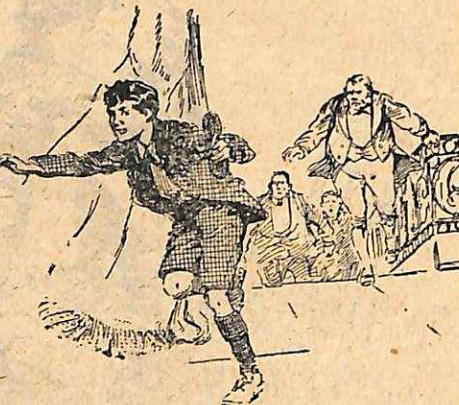
— Έδώ είναι, κυρία, αποκρίθηκε αυτός βγάζοντας το χειρόγραφο.

Η κυρία 'Ανεμώνη του το άρπαξε:

— Φέρτε το δω! Φταίω έγω που σας το έμπιστεύθηκα. Είπατε πως θα έχω άποτυχία και μαράνατε το ζήλο και τον ένθουσιασμό αυτού του παιδιού...

— Μά, κυρία... έγω...

— Σιωπή, σας παρακαλώ. Δέ θέλω δικαιολογίες. Η διαγωγή σας σας άφαιρεί το δικαίωμα να μιλήσετε. 'Ακόμα και να σχολήθητε πια με το σενάριό μου!... Πάρτε το, κύριε Φιλμάκη. Σεις θα κάμετε τις μικρές

«Ο Φιλμάκης έφυγε σά βέλος».
(Σελ. 569, στ. γ'.)

τροποποιήσεις που κρίνετε άπαραίτητες. Ο κ. Τυχικός δεν θέλω πια να ναγκατευθώ!

Μια σειρά από άκατάσχετα φταρνίσματα ήταν η άπάντησή κι' η διαμαρτυρία του άτυχου γραμματικού. Ο Φιλμάκης πήρε με χαρά το χειρόγραφο, έβγαλε το μολύδι του κι' άρχισε να σβύνει, να σβύνει...

— Ω, σας ευχαριστώ, αγαπητή κυρία ποιήτρια, για τη μεγάλη έμπιστοσύνη. Μου δίνετε κάρτα μπιάνκα, δεν είν' έτσι; Έχω την άδειά σας να κάμω β.τι θέλω... Λοιπόν, αυτό πρέπει να σβυσθούν... κι' αυτά... κι' αυτά... Όσο για κείνα που θα προστεθούν, θα τα γράψω έγω και θα σας τα στείλω. Ο κ. Τυχικός δεν θα χη παρὰ να τάντιγράψη.

Μιλώντας έτσι, γέμισε το χειρόγραφο μολυβιές. Κι' εξακολούθησε:

— Τί θα λέγατε, κυρία, αν χρησιμοποιούσαμε για το τέλος του έρ-

γου, για τη λύση, το θαυμάσιο περιδόλι αυτού του πύργου;

— 'Α, τί ωραία ιδέα! φώναξε η κυρία 'Ανεμώνη. Όστε η τελευταία σκηνή θα γυριστή έδώ, μπροστά μου. Τί καλά!

Έτσι συμφωνήθηκαν όλα. Γοητευμένη, η ποιήτρια έβγαλε τον Φιλμάκη ως το κεφαλόσκαλο. Κι' ο άτυχος γραμματικός γύρισε μόνος στην κάμαρά του, κουκουλωμένος πάντα και φταρνιζόμενος.

«Τό διαβολόπαιδο! μουρμούριζε. Είδες τί ώραία που τα κατάφερε; Έ, άς πετύχη το έργο, άς διατηρήσω τη θέση μου, και δεν πειράζει που τάρριξε σε μένο. Μόνο ναγοράσω μια καινούργια περρούκα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ο Ριρής μέλος του Φιλμάκου

Τό αυτοκίνητο γύρισε στον Φιλμάκη στο ξενοδοχείο, και μπορείτε πια να φαντασθήτε τη θριαμβευτική είσοδο του μικρού ήθοποιου.

— Τελείωσε! ανήγγειλε στον Τρινολά και στο Γυριστή. Η κυρία Ρωξάνη 'Ανεμώνη επιδοκιμάζει. Μου έδωσε κάρτα-μπιάνκα. Ο Ριρής θα παίξη το ρόλο μου κι' έγω θα γράψω για τον έαυτό μου έναν άλλο ρόλο, πρώτης τάξεως έννοείται!

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, νά!

Και τους εξέθεσε όλο του το σχέδιο. Ο ρόλος του θα ήταν αυτός ο ίδιος που έπαιξε κι' έπαιξε ακόμα κοντά στο Φιλμάκη. Μια από τις κυριώτερες σκηνές ο Γυριστής την είχε κιόλα πάρει: Ήταν το κυνήγι του Ριρή από τον 'Ασφαλαχτό και τη Λάμια. Κατόπι, ο Φιλμάκης θα τον έσωζε απ' τα χέρια τους, όπως δά τον είχε σώσει. Ήταν ένα όρφανό παιδάκι, που κακοί άνθρωποι το είχαν χωρίσει απ' τη μητέρα του. Κι' ύστερ' από πολλές περιπέτειες, κωμικές και δραματικές, θα του έβρισκε τη μητέρα του και θα τον έρριχνε ευτυχισμένο στην άγκαλιά της.

— Καλό είναι, είπε ο Τρινολά. Μά δέ μου λές πως θα παίξη το ρόλο του ο Ριρής; Αυτός είναι μωρό. Ξέρει τί θα πη κινηματογράφος; Θα καταλαβαίνει τίποτα απ' αυτά που θα του λές; Πως θα τον διδάξης;

— Άπλούστατα! αποκρίθηκε ο Φιλμάκης. Θα τον κάνω να παίξη έκ του φυσικού. Κι' ο κύρ Γυριστής θα γυρίσει. Δέ θα του μάθω τίποτα, δέ θα χη ιδέα πως είναι ήθοποιός, πως πρέπει να υποκρίνεται. Θα νομίζη πως αυτά όλα το συμβάινουν άληθινά. Θα γελάη φυσικά

κώτατα βέβαια — θα κλαίη, θα φοβάται, θα τρέχη, θα ξεφωνίζη. Κι' ο κύρ Γυριστής θα τον παίρνει. Έχετε αντίρρηση;

Ο Γυριστής δεν είχε καμιά. Έτσι η άλλοιώς, αυτός θα γύριζε. Τί άλλο ήθελε;

Ο Τρινολά όμως ήταν ακόμη διαστακτικός.

— Να ιδούμε, έλεγε, να δοκιμάσουμε... Μακάρι να γίνεται. Μά γίνεται;

— Γίνεται! φώναξε ο Φιλμάκης. Άμα αναλάβω έγω κάτι, το κάνω, τελείωσε!

Κι' έτρεξε να βρή το Ριρή.

Ο μικρός μας φίλος, όσο κι' αν άργησε να γυρίση ο προστάτης του, δεν ανησύχησε καθόλου. Ο Γυριστής τον πρόσεχε, είχε και τη συντροφιά του Μιστού. Και μόνο που βγήκε απ' την άπαίσια φυλακή του ήταν ευχαριστημένος. Άλλ' από τη στιγμή που ο Φιλμάκης του είπε πως η μητέρα του τον ζητούσε, ήταν κι' ευτυχισμένος. Αυτό συλλογίσταν όλη την ώρα. Και κάθε τόσο το έλεγε του σκύλου:

— Μιστού! η γαλάζια μαμμά με γυρεύει!... Μιστού! θα ξαναδρω τη γαλάζια μαμμά...

Ο Φιλμάκης του ανήγγειλε με χαρά:

— Σου τα κατάφερα! Θα μείνης στο θέατρο του κ. Τρινολά! Τώρα πάλι έχεις οικογένεια!

Άλλά δεν ήταν αυτό που ο μικρός περίμενε νακούση. Κατσούφιασε λίγο και ψιθύρισε:

— Κι' η μαμμά μου; Δέ μου τη βρήκες;

— Όχι ακόμα, του αποκρίθηκε ο προστάτης του, αλλά θα σου τη βρω! Μαζί θα τη βρούμε! Κι' από αύριο άρχίζουμε!

— Τί άρχίζουμε; ρώτησε ο Ριρής με άπορία.

— Τί σε μέλει! Πίστευε και μη έρεύνα! Η αυρινή θα είναι μεγάλη ημέρα για σένα, πολύ μεγάλη!

Ο Φιλμάκης έννοούσε πως από αύριο θαρχίζε η δοκιμή του Ριρή στο ρόλο που θαπαιζε χωρίς να το ξέρη. Ο Ριρής όμως έννόμισε πως αύριο, ως το βράδυ, θα έβρισκε τη γαλάζια μαμμά. Και τη νύχτα εκείνη πολλά ώραία όνειρα έκαμε...

Τό πρωί, από νωρίς, ο Φιλμάκης, άνήτυχος και συλλογισμένος σά στρατηγός που ετοιμάζεται να δώση μάχη, τριγύριζε ανάμεσα σ' ένα όμιλο που τον αποτελούσαν ο Τρινολά, ο Κομφούλης, η Ρόζα Μωδ και μερικοί άλλοι ήθοποιοί, όλοι ντυμένοι και βαμμένοι για παράσταση.

Πιο πέρα, ο Γυριστής με τη μηχανή του περίμενε.

Καταλάβατε λοιπόν; τους έλεγε ο Φιλμάκης. Δεν πιστεύω να κάμετε κανένα λάθος.

— Έννοια σου κι' αυτοί δεν κάνουν λάθη, αποκρίθηκε δόξθυμος ο Τρινολά. Ο μικρός μόνο να ιδούμε τί θα κάνη. Δεν πäs να του μάθης το μάθημά του;

— Τό ξέρει όλο! έδήλωσε ο Φιλμάκης. Πάω να τον φέρω. Λίγη ύπομονη.

Ορμησε, μπήκε στο ξενοδοχείο και ξαναγύρισε σε λίγο κρατώντας απ' το χέρι το Ριρή, που τον ακολουθούσε ο Μιστού.

Με μια ματιά, είδε πως οι ήθοποιοί ήταν στις θέσεις που τους είχε προοιόρισει, κι' η Ρόζα Μωδ κρυμμένη από πίσω τους. Και τραβώντας το Ριρή, προχώρησε.

Θάπαιζαν τώρα μια μεγάλη σκηνή, το κορύφωμα της πλοκής του έργου, όπως το είχε σχεδιάσει ο Φιλμάκης. Ο Ριρής, καθώς είπαμε, δεν είχε ιδέα. Θάπαιζε το ρόλο του εκ του φυσικού.

Πριν περάσουν το σπάγγο που περιόριζε τη «σκηνή», ο Φιλμάκης του φώναξε δυνατά:

— Ριρή, ετοιμάσου! Θα ξαναίδης τη μητέρα σου! Νά, εκεί είναι!

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ίδε 'Αποτελέσματα στο προηγ. φύλλο]

Εικόνα από την έξοχή.

ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΣ

Πρώτο Βραβείο στη Μικρή Τάξη

Στά ήσυχά νερά του Παγασητικού.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ι. ΚΟΞΙΒΑΣ

Δεύτερο Βραβείο στη Μικρή Τάξη

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΟΡΣΙΑ ΚΙ Ο ΣΑΥΛΩΚ

Αγαπητοί μου,

Ο Έθνικόν Θέατρο είναι κάθε βράδυ γεμάτο κόσμο που διασκεδάσει, γελάει, συγκινείται ένθουσιάζεται και καταχειροκροτεί. Παίζουν τον «Έμπορο της Βενετίας» του θάνατου Σαίξπηρ. Τι θαυμάσια κωμωδία! Δυο υποθέσεις — δυο παλιοί Ιταλικοί θρύλοι — πλεγμένες σε μία. Από δω η Πόρσια, μία ωραία κοπέλα, έξυπνότερη και πλουσιότερη νέα της Βενετίας, που ο πατέρας της την άφησε ελεύθερη να διαλέξει άντρα με τρόπο που σοφίστηκε αυτή: Έχει τρία κουτιά, — ένα χρυσό, ένα άσημενιο κι ένα μολυβένιο. Σ' ένα απ' αυτά έχει κλειστεί την εικόνα της. Κι' ο υποψήφιος πρέπει να μαντέψει σε ποιο κουτί είναι και να τη βρει. Γιατί απ' ελο τον κόσμο ερχονται μεγαίστατες υπέρπλουτοι και γυρεύουν την ξακουστή Πόρσια. Κανένας όμως δεν πετυχαίνει στην έκλογή του κουτιού. Μόνο ένας φτωχός νέος Βενετσιάνος, ο καλός κι' ωραίος Βασάνης, που αγαπά την Πόρσια αληθινά, περιφρονώντας το χρυσό και τάζημενιο, διαλέγει το μολυβένιο και βρίσκει την εικόνα της και την ετυχία του.

Αλλά ο Βασάνης — κι' εδω είναι η άλλη υπόθεση — έχει ένα λαμπρό κι' άρροσιωμένο φίλο, το μεγαλέμπορο Γενάρο. Κάποτε του ζήτησε τρεις χιλιάδες τάλληρα δανεικά, κι' επειδή δεν είχε πρόχειρα να του τα δώσει, ο Γενάρος τ'α ζήτησε από τον έβραϊο τοκογλύφο Σάβλωκ. Ο Σάβλωκ μισε το Γενάρο, όπως μισεί κι' όλους τους Χριστιανούς που τυραννούν τη φυλή του. Του δανείζει τις τρεις χιλιάδες, αλλά απαιτεί να βάλουν στ' όμολογο πώς, αν δεν του τις πληρώσει στην προθεσμία, θα χη ο δανειστής το δικαίωμα να του κόψει μία λίτρα κρέας από το στήθος του, κοντά στην καρδιά. Ο Γενάρος το δέχεται γελώντας. Το παίρνει γι' άστειο. Είναι τόσο πλούσιος, έχει τόσα καράβια που ταξιδεύουν για λογαριασμό του σ' όλες τις θάλασσες! Είναι δυνατό ν' μην έχη, σε λίγους μήνες, τρεις χιλιάδες τάλληρα; Μα του Έβραίου το «άστειο» έχει το σκοπό του. Η τύχη είναι άστατη, οι έμποροι, που ριψοκινδυνεύουν, συχνά καταστρέφονται. Κι' αν καταστρεφόνταν κι' ο Γενάρος; Αν δεν είχε να τον πληρώσει στην προθεσμία; Ω, χαρά! του παρνε, το κρέας

του — θα τον έφαζε, θα τον σκότωνε νόμιμα, και θα ξεδιχόταν τον έχθρό του και τον έχθρό της φυλής.

Λοιπόν, αυτό που έλπιζε κι' ερχόταν ο Έβραϊός, έγινε: Μία μέρα ήρθε είδηση στη Βενετία πως όλα τα καράβια του Γενάρου βούλιαξαν. Ο έμπορος ήταν χαμένος. Κανένας δεν τον δάνειζε πια. Η προθεσμία είχε τελειώσει κι' ο Σάβλωκ διαμαρτύρησε τ' απλήρωτο όμολογο, γυρεύοντας τώρα κι' επιμένοντας να πληρωθεί κατά τη ρήτρα: με κρέας. Αυτό ο Βασάνης του μαθαίνει — κι' εδω οι δυο υποθέσεις ενώνονται και τραβούν πια μαζί — στο σπίτι της Πόρσιας, την ευτυχισμένη ημέρα του γάμου του, από ένα γράμμα που του στέλνει εκεί ο άτυχος φίλος του Γενάρος με άλλους τους φίλους — ανάμεσα σ' αυτούς κι' ο νέος Λερέντζος, που έχει πάρει τη Γέσικα, την κόρη του Σάβλωκ, με όλα τα διαμνητικά του και πολλά μετρητά... Α, τί μαύρο σύννεφο σκιάζει την ετυχία του καλού Βασάνη! Ο πιστός του φίλος Γενάρος, για να δανεισθή γι' άγαστη του τρεις χιλιάδες τάλληρα, κινδυνεύει τώρα να χάσει τη ζωή του! Τι να κάμη; πώς να τον σώσει;

Η Πόρσια τον ρωτά. Της τα λέει όλα. «Μπά! φωνάζει εκείνη. Για τρεις ψωροχιλιάδες κάνει; Έτσι; Δόστε του του Έβραίου ξη, δόστε του δώδεκα, να πάρτε πίσω τόμολογο!» Βέβαια, η Πόρσια είναι πλούσια. Έχει να δώσει στον άντρα της όσα χρειάζονται για να γλυτώσει τον πιστό του φίλο. Αλλά ο Σάβλωκ δεν θέλει πια χρυσάφι: το κρέας του μόνο να πάρη, να εκδικηθή. Το βεβαιώνει κι' η κόρη του, η Γέσικα, που συνοδεύει στην Πόρσια τον άντρα της το Λορέντζο. Ο Βασάνης πρέπει να τρέξη, να βρη τρόπο σωτηρίας. Και φεύγει με τους φίλους του Γενάρου, που είναι απελπισμένοι...

Αλλ' από άλλο μέρος, χωρίς να του πη τίποτα για τα σχέδιά της, φεύγει κι' η Πόρσια. Αυτή έχει ένα θείο στην Πάδοβα, διάσημο δικαστή. Του γράφει την υπόθεση, του γυρεύει τη συμβουλή του, κι' ακόμα τον παρακαλεί να τη στείλ η αυτήν, γι' αντιπρόσωπό του στο δικαστήριο. Θα ντυθή αντρικά και θα παρουσιαστή να δικάσει αντί για το θείο της! Αδύνατος την εφοδιάζει μ' ένα θερμό συστατικό γράμμα στο Δόγη της Βενετίας. Και να, τη στιγμή που είναι μαζεμένοι στο δικαστήριο όλοι — ο Γενάρος, ο Βασάνης, οι άλλοι φίλοι τους — κι' ο Σάβλωκ, μπροστά στο Δόγη, δηλώνει πως δεν δέχεται κανένα συμβιβασμό κι' επιμένει να πά-

ρη κατά τ' όμολογο το κρέας του, παρουσιάζεται η Πόρσια σ' ά νέος δικαστής, συστημένος απ' το μεγάλο της Πάδοβα.

Ξέρει την υπόθεση — λέει — και στην αρχή ρίχνει δίκιο του Έβραίου. Κατά το νόμο, έχει το δικαίωμα να κόψει του Γενάρου μία λίτρα κρέας. Ω, τη χαρά του Σάβλωκ! «Ο Δανιήλ! φωνάζει. Για σου, προκομμένο μου δικαστή!». Και καθώς έχει τροχισμένο κίδρα το μαχαίρι του, όρμα άγρια να... σπάξη το Γενάρο. Αλλά ο Πόρσια άξαφνα τού φωνάζει: «Στάσου! Κοίταξε μ' ό σταξη καθόλου αίμα! Τόμολογο σου δίνει το δικαίωμα μόνο σε μία λίτρα κρέας. Τιποτ' άλλο. Για αίμα δε λέει λέξη. Ωστε και μία στάλα να χύσης, κατά το νόμο πάλι, είσαι χαμένος. Και πρόσθεξε άκόμα τουτο: μία λίτρα λέει τόμολογο. Τόσο-δ' παραπάνω να κόψεις, μία τρίχα να γείρη ή ζυγαριά, είσαι πάλι χαμένος. Έμπρός!»

Αλλά πού να κάμη πια έμπρός ο Έβραϊός; Όπισθοχωρεί και μένει κόκκαλο. Μπορεί να κόψει κρέας ζωντανό χωρίς να χύση κι' αίμα; Και μπορεί να κόψει μία λίτρα σωστή κι' ούτε τρίχα παραπάνω; Οι άλλοι τώρα τον κοροϊδεύουν: «Νά ο Δανιήλ, τσιφούτη! Νά ο προκομμένος δικαστής!» — «Καλά, λέει στενάζοντας ο Σάβλωκ. Δόστε μου τις τρεις χιλιάδες μου να φύγω!» — «Τίποτα! φωνάζει πάλι η Πόρσια. Κατά το όμολογο, μετά τη λήξη της προθεσμίας, δεν έχεις να πάρης παρά μία λίτρα κρέας!» Στενάζει πάλι ο Σάβλωκ και κάνει να φύγη. Αλλά και πάλι η Πόρσια τον έμποδίζει: «Ο νόμος τον πιάνει κι' απ' άλλο. Με το σατανικό εκείνο όμολογο που σκάρωσε, έπιδουλεύθηκε όλοφάνερα τη ζωή ενός Χριστιανού. Η περιουσία του δημεύεται κι' ο ίδιος καταδικάζεται σε θάνατο, εκτός αν του δώση χάρη ο Δόγης.

Και να ο Σάβλωκ, ο θριαμβευτής προδότης, γονατιστός στα πόδια του Δόγη, παρακαλώντας για τη ζωή του. Κι' η ζωή μεγάλωσα του χαρίζεται. Η περιουσία του όμως δημεύεται, κι' ο Γενάρος, που είναι πια δική του, τη δίνει όλη στη Γέσικα.

Έτσι τελειώνει κι' η υπόθεση του Σάβλωκ με τη θαυμαστή επέμβαση της Πόρσιας. Κι' ο κόσμος, που άγωνιό αληθινά για την τύχη του Γενάρου, τη στιγμή που η Πόρσια βγάζει την τελική άπόφασή της, ξεσπά σε τέτοιο χειροκρότημα, που ποτέ δεν ξανάκουσα σε θέατρο τόσο δυνατό και παρατεταμένο!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ ΤΟΥ 1932-33

ΠΡΩΤΑ πρέπει να πω, για τους νέους συνδρομητές, την ιστορία του: Το Πένταθλον της Διαπλάσεως ιδρύθηκε το 1928, προς τιμή και γι' άνάμνηση της Πεντηκονταετηρίδας της, κατά πρόταση ενός μικρού τότε φίλου της, του Κουτορνιδίου, που έγινε δεκτή μ' ένθουσιασμό απ' όλα τα Διαπλάσιστα. Κι' είναι ένας μεγάλος και δύσκολος Διαγωνισμός, που γίνεται κάθε δυο χρόνια κι' αποτελείται από πέντε διαφόρους και άλλους άλλους (Άγωνισματα). Οι άγωνιστές διαιρούνται σε δυο τάξεις, και από κάθε τάξη άνακηρύσσεται ένας Νικητής, σύμφωνα με τους όρους που δημοσιεύονται παρακάτω.

Το πρώτο Πένταθλο προκηρύχθηκε τον Ιούνιο του 1928. Τ' άποτελέσματά του δημοσιεύθηκαν τον Νοέμβριο του 1930. Κι' οι πρώτοι Νικητές ήταν η Μεγάλη Έλλάς στη Μεγάλη Τάξη, κι' η Πάνθεια Άβραδάτου στη Μικρή. Το δεύτερο Πένταθλο προκηρύχθηκε τον Ιούλιο του 1930. Τ' άποτελέσματά του δημοσιεύθηκαν τον Ν/βριο του 1931. Και νικητή άνακηρύχθηκεν ο Νάρκισσος στη Μεγάλη Τάξη και η Ηρώ στη Μικρή.

Σήμερα προκηρύσσεται το τρίτον, της διετίας 1932-33. Τ' άποτελέσματά του θα δημοσιευθούν έντός του 1933. Τα δε πέντε Άγωνίσματα αυτή τη φορά είναι τα εξής: Α' Δύσεις Πνευματικών Άσκήσεων, Β' Σύνθεσις Πνευματικής Ποίησης, Γ' Ποίημα με Υποχρεωτικές Όμοιοκαταληξίες, Δ' Τυπογραφικά Λάθη και Ε' Μετάφρασης από το Έλληνικό σε Ξένη Γλώσσα.

ΟΙ ΟΡΟΙ

Στο Πένταθλον έχουν δικαίωμα να λάβουν μέρος όλοι άδιακρίτως: συνδρομητές, άδελφια των, με ψευδώνυμο ή χωρίς ψευδώνυμο. Όλοι αυτοί, μαζί με τα χειρόγραφα τους, θα στείλουν από ΔΕΚΑ ΔΡΑΧΜΕΣ. Και με το ποσό που δ' αναχθή, — ή καλύτερα, αναλόγως του ποσού, θαγορασθούν τα Δώρα των Νικητών: δυο καλλιτεχνικά άγγελα, ή αγαλματάκια, που μ' αυτό τον τρόπο θα τα προσφέρουν στους Νικητές οι ίδιοι οι συνάδελφοι και συναγωνιστές των. Αν όμως το ποσό δεν είναι άρκετά μεγάλο, θα το θέσω, όπως πέρυσι, στη διάθεση των νικητών, για να παραγγείλουν ό,τι θέλουν στο γραφείο μου, — συνδρομή, τόμους μου, βιβλία της Βιβλιοθήκης μου κτλ.

Οι Νικητές, καθώς είπαμε, θα είναι δυο. Γιατί οι άγωνιστές θα διαιρεθούν σε δυο τάξεις, αναλόγως της ηλικίας τους: Μεγάλη Τάξη, από 15 ετών και άνω. Μικρή Τάξη, από 14 ετών και κάτω. Όστε άπαράμιτο είναι να σημειώνεται στα χειρόγραφα κι' η ηλικία. Όποιοι δεν δηλώση ηλικία, θα καταταχθή στη Μεγάλη Τάξη.

Για να συμπληρωθή κανείς στο Πένταθλο, πρέπει να παντήση και στα πέντε άγωνίσματα συγχρόνως. Όσοι παραλείψουν κι' ένα μόνο, θα αποκλειστούν.

Κάθε άγώνισμα θα κριθή χωριστά. Και σε κάθε άγώνισμα θα άνονευθούν Βραβεία, Έπαινοι και Εύσημα όπως

στούς τακτικούς Διαγωνισμούς. (Οι βραβευμένοι μάλιστα θα λάβουν και χωριστά τα: τιμές και άμοιβές των συνήθων Διαγωνισμών, είτε των Μεγάλων, είτε των Μικρών, σύμφωνα με τον Όδηγό του Συνδρομητού, Κεφ. 5'. Και κατά άποτελέσματα των πέντε διαφόρων άγωνισμάτων, σε κάθε Τάξη χωριστά, θάνακηρυχθή ο Νικητής.

Ιδού τώρα με ποιο τρόπο γίνεται η άνακήρυξη: Στα διάφορα βραβεία δίδεται άξία άριθμητική ως εξής: Πρώτον Βραβείον = άριστα 6. — Δεύτερον Βραβείον = λίαν καλώς 5. — Τρίτον Βραβείον = καλώς 4. — Α' Έπαινος = σχεδόν καλώς 3. — Β' Έπαινος = μετρίως 2. — Γ' Έπαινος = μετριότητα 1.

Το άθροισμα αυτόν των βαθμών όρίζει τη θέση του καθενός. Έπομένως το ρεκόρ θα ήταν (Α' Βραβείον) και στα πέντε Άγωνίσματα, 6X5=30. Η δε μικρότερη επίδοση πέντε Γ' Έπαινοι=5.

Προηγούνται λοιπόν όσοι έχουν τους μεγαλύτερους άριθμούς και, από δυο ή περισσότερους που έχουν τους ίδιους, εκείνοι που έπέτυχαν περισσότερο στα δυσκολότερα Άγωνίσματα: κι' αν έχουν και τους ίδιους βαθμούς στα ίδια, εκείνοι που προηγούνται και στα μερικτά. (Δηλαδή, ο δεύτερος του Γ' Βραβείου είναι άνώτερος από τον τρίτο του ίδιου: ο πρώτος του Α' Έπαινου άνώτερος από τον δεύτερο, και καθέξής.) Όσο για τη σειρά των Άγωνισμάτων κατά τη δυσκολία τους, δίδεται έτσι: Ποίημα, Άσκήσεις, Μετάφραση σε Ξένη Γλώσσα, Τυπογραφικά Λάθη, Δύσεις.

Η άπάντηση σε κάθε Άγώνισμα πρέπει να είναι γραμμένη ΚΑΘΑΡΑ, ΜΕ ΠΟΛΥ ΖΩΗΡΟ ΜΕΛΑΝΙ, σε χωριστό φύλλο χαρτί (όχι μαζί όλες). Για τις Δύσεις, αυτή τη φορά, δεν χρειάζεται φύλλο από τον ιδιαίτερο Χάρτη των Δύσεων, που κολλά στο γραφείο μου. Θέλαι γραμμένες σε άλλο χαρτί όπως κι' οι άλλες άπαντήσεις. Τα φύλλα του καθενός άγωνιστού πρέπει να είναι όμοιομορφα. Από πάνω στο καθένα να γράφη: «Πένταθλον της Διαπλάσεως 1932-33», και τ' όνομα του άγωνιστού, το ψευδώνυμο (αν έχη) την ηλικία και τη διαμονή. Οι δέκα δραχμές που θα συνοδεύουν τις πέντε άπαντήσεις του καθενός, μπορεί να είναι σ' έλληνικό γραμμάτισμο ή, το καλύτερο, να σταλούν με ταχυδρομική έπιταγή.

Οι εικόνες των δυο Νικητών θα δημοσιευθούν περιφανώς σε μεγάλο σχήμα και σε ιδιαίτερο πλαίσιο (άρκει, έννοείται, να στείλουν κατάλληλες φωτογραφίες). Πάντως όμως πρέπει να είναι συνδρομητές και κατά το έτος 1933. Αυτοί είναι οι Όροι του Πένταθλου. Και τώρα τα θέματα των Άγωνισμάτων.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Α'

Δύσεις Πνευματικών Άσκήσεων

Νά λυθούν οι Πνευματικές Άσκήσεις που δημοσιεύονται στο σημερινό φυλλάδιο.

(Έννοείται ότι αυτές θα τις στείλουν

και χωριστά, γραμμένες σε λυόχαρτο, όσοι διαγωνίζονται και στον τρέχοντα Διαγωνισμό Δύσεων που είναι άλλο πράγμα.)

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Β'

Σύνθεσις Πνευματικών Άσκήσεων

Νά συντεθί μιά Συλλογή από 12 Πνευματικές Άσκήσεις, για να δημοσιευθή όλόκληρη στο φυλλάδιο που θα έχη τ' άποτελέσματα του Πεντάθλου. Οι Άσκήσεις όλες θα είναι έλληνικές (γαλλικές δεν χρειάζονται). Και τα έδη των κατά σειρά: Λεξιγριφος (ή Συλλαβόγριφος), Στοιχειόγριφος, Μεταγραμματισμός, Αναγραμματισμός, Αίνιγμα (δλ' αυτά τελείως στιχουργήμένα) Δικτυωτόν (ή άλλο Σχήμα, αλλά έπίσης δύσκολο, όχι Ψαροκόκαλο ή Πυράμις), Κρυπτογραφικόν, Μαγικόν Γράμμα (οιασδήποτε ποιικιλίας), Φωνηεντόλιπον (ή Έλλιποσύμφωνον, ή Μικτό, ή Όμοιομορφα), Άκροστιχίς (οιασδήποτε ποιικιλίας έκτός Άπλης Άκροστιχίδος), Γρίφος. Και άλλη μιά άκόμη Άσκησις κατ' έκλογήν του συνθέτου και νέου είδους κατά προτίμηση.

Το Κρυπτογραφικόν ή το Μαγικόν Γράμμα μπορούν να νάντα κατασταθούν με Μεταμορφώσεις, Άριθμητικήν διά Λέξεων ή Διπλό Κεφάλι.

Έννοείται ότι κάτω ή άντικρυ από κάθε Άσκησις πρέπει να είναι γραμμένη ή λύση της.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ'

Ποίημα με Υποχρεωτικές Όμοιοκαταληξίες.

πάνε-κοιτάνε-πενάνε-μεθάνε.

χαρίση-δύση-ίσοι-εξημονήσι.

τόξα-δόξα.

τόπων-άνθρώπων.

στοιχεία-ετυχία.

Θά έμπνευσθήτε από... αυτές τις όμοιοκαταληξίες και θα κάμετε ένα δεκατετράστιχο ποίημα, ή συνέντο, ή ποιούδητο, ή θέματο, ιδέας να μετρούν, — σοβαρό ή σατυρικό, εύθυμο ή λυπηρό — άρκει στο τέλος κάθε του στίχου να υπάρχει μιά από τις άνωτέρω λέξεις.

Έδωσα όμοιοκαταληξίες για συνέντο, όπου τα δυο πρώτα τετράστιχα έχουν τις ίδιες όμοιοκαταληξίες (πάνε-χαρίση, κοιτάνε-δύση, πετάνε-ίσοι, μεθάνε-εξημονήσι) κι' έπίσης τα δυο τελευταία τρίστιχα (τόξα-τόπων-στοιχεία, δόξα-άνθρώπων-ετυχία). Το ποίημα όμως μπορεί να μην είναι και αυτό: ορδ συνέντο, παρά να πουλετήται π. χ. από δίστιχα όμοιοκατάληκτα (πάνε-κοιτάνε, τόξα-δόξα κτλ.). Έπομένως έχετε την ελευθερία, και στη μιά περίπτωση και στην άλλη, να μεναθέστε όπως θέλετε στο ποίημά σας τη σειρά των λέξεων που σας έδωσα.

Κι' άκόμη μιά ελευθερία: μπορείτε ναλλάξετε μιά ή δυο (όχι περισσότερες) απ' αυτές τις λέξεις, που δεν θα μπορούσατε να τις ταίριαξετε στο ποίημά σας, με άλλες που θα σας έρχονταν καλύτερα. Αλλά, έννοείται με την ίδια όμοιοκαταληξία. Π. χ. αντί πάνε, να βάλετε χτυπάνε αντί

εὐτυχία, νὰ βάλετε δυστυχία — καὶ καθεξῆς.

Σὰς φαίνεται πολὺ δύσκολο τὸ 'Αγώνισμα : Ἐμένα ὄχι καὶ τόσο . . . φοβερό. Συλλογιέμαι πὺς ὑπάρχουν ποιητές — οἱ «αὐτοσχέδιοι» λεγόμενοι — πού τοὺς δίνουν, σὲ μιὰ φιλολογικὴ συγκέντρωση, ὑποχρεωτικὲς ὁμοιοκαταληξίες, κι' ἐκεῖ ἀμέσως αὐτοσχεδιάζουν ἕνα ωραιότατο ποίημα. Καὶ δὲν θὰ μπορέσουν οἱ ποιητὲς κι' οἱ ποιήτριες τοῦ κύκλου μας, τόσο ἐξυπνα παιδιά, πού καὶ κρυπτογραφικὰ ἀκόμα διαβάσουν, νὰ τὸ κάμουν σὲ τόση μεγάλη προθεσμία;

Πρέπει νὰ προσθέσω, πὺς τὸ 'Αγώνισμα αὐτὸ δὲν εἶναι καθαρὸ ποιητικόν. Εἶναι μᾶλλον ἕνα παιχνίδι, γύμνασμα. Ὡστε μπορεί κανεὶς, καὶ χωρὶς νὰ εἶναι ποιητής, νὰ ἐπινοήσῃ μιὰ σύνθεση πού νάχη μέσα κι' αὐτὲς τίς λέξεις πού δίνω. Ὅταν ἡ σύνθεση εἶναι ωραία, νόστιμη, ἐξυπνη, δὲν θὰ πειράξῃ πολὺ ἀν' οἱ στίχοι θὰ εἶναι τυχόν μετρικῶς λανθασμένοι.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Δ'

Τυπογραφικὰ Λάθη

Μιὰ μέρα, ἔστειλα στὸ Τυπογραφεῖο ἕνα διήγημα νὰ στοιχειοθετηθῇ βιαστικά. Οἱ καλοὶ ἐργάται ἦταν πιασμένοι κι' ἔδωσαν τὸ χειρόγραφο, ἀν καὶ δυσανάγνωστο, σ' ἕνα νέο κι' ὁλοσδιόλου ἀπειροστοιχειοθετή. Καὶ τάνανθα θάλασα. Ἰδίητε τί τυπογραφ. δοκίμιο μοῦ ἔστειλε νὰ διαβάσω καὶ νὰ διορθώσω :

Σέλινο τελειώνω τίς σπονδές μου καὶ θὰ μυρίσω στὸ παστερικό μου σπῆτι. Πόσο γρήγορα γέρασα, τὰ χρόνια τῆς διαλογῆς μου στὴν Ἀθηνᾶ καὶ πόνο, εὐχάριστη στάθηκε γιὰ μέρα ἡ ζωὴ στὸ σχολεῖο. Θυμοῦμαι φύγαμε γιὰ Τρίτη ἀπ' τὸ χορὸ ὁ πατέρας μου ὁ μεγάλος, ὁ ἀδερφός μου κι' ἐγὼ πόση χαρὰ κι' εὐτυχία αἰσάνθηκα τὴν πρώην φορὰ πού πάτησα τὸ σῶμα τῆς Ἀθηνᾶς! Πονοῦσα τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ ταξίδι! Ἀλλά τι χαρὰ! Ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐσκόιασε κι' ἐνανέωσε ἡ λύση γιὰ τὸ χάρισμα τῆς μητερούλας μου καὶ τῶν ἀδερφιδῶν μου. Ἀκόμα βλέπω ζωὴν ῥάσα σ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη ὅτι ἄφησα ἐκεῖ μέρα. Βουνὰ θαλασοῖα, κάμπιες πράσινες ὅπου παίζοντες σαῖρες, δέντρα, ψιλὴ, δασεῖα μὲ δέξια, ὅλα εἶναι τόσο ὁμορφα στὴν πατρίδα μου! . .

Φτάνει. Ἀδύνατο νὰ διορθώσω ἐγὼ τέτοιο δοκίμιο. Ἀνμπορέσουν τὰ παιδιά μου νὰ ποικιλοποιήσουν αὐτὸ τὸ ημερομηνία κείμενο, ὅπως εἶναι στὸ χειρόγραφο, θὰ τοὺς πῶ μπράβο! Δὲν εἶναι μόνον Ἀγώνισμα Τυπογραφικῶν Λαθῶν, εἶναι λιγὰν καὶ Στίξεως . .

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Ε'

Μετάφραση ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ σὲ Σένη γλώσσα

Αὐτὸ πού θὰ διαβάσετε παρακάτω εἶν' ἕνα μικρὸ διήγημα τοῦ Ξενοπούλου, τὸ μικρότερο, λέει, ἀπ' ὅσα ἔγραψε ποτέ. (Δημοσιεύθηκε τὸ 1922 στὰ «Πανελλήνια»). Τώρα σεῖς θὰ τὸ μεταφράσετε, πιστὰ κι' ὠραῖα, σὲ μιὰ ξένη γλώσσα — εἴτε γαλλικά, εἴτε ἀγγλικά, εἴτε γερμανικά, εἴτε ἰταλικά — ὅποια ἐξέρετε καλύτερα. (Ὅχι ὅμως σ' ἄλλη, ῥωσικά κ. γ. ἢ σουηδικά, γιατί . . . δὲ θὰ τὴν ἔξερα ἐγὼ, καὶ ποῖος θὰ ἔκρινε τὴν μετάφραση;) Λοιπόν :

ΜΙΑ ΕΝΤΥΠΩΣΗ

Ἐργαζομένης.

Ἄξαφνα ἐξέφυγε ἡ πεννίτσα μου ἀπ' τὸν κοντυλοφόρο κι' ἔπεσε πάνω στὸ χαρτί μου.

Μοῦ φάνηκε τότε — τί περίεργο! — πὺς ἐκεῖ πού περπατοῦσα τρεχάτος, μοῦφυγε . . . τὸ παπούτσι μου!

Στὸ βύθισμά μου, αὐτὴ ἡ ἐντύπωση ἦταν τόσο ζωηρή, ὥστε κατέβασ' ἀμέσως τὸ ἀριστερό μου χέρι στὸ πόδι μου. Κι' ἀποθήρα πολὺν πῶς, ἐνὺ πασπά-τενα πιά τὸ παπούτσι μου — γιὰ νὰ τὸ ξαναβάλω βέβαια — ἡ πεννίτσα μου, πᾶνω στὸ χαρτί μου, ἔμενε ἀκίνητη!! Καὶ τότε συνήρθη.

Αὐτὰ ὅλα ἔγιναν σ' ἕνα πεντηκοστὸ τοῦ δευτερολέπτου. Μὰ τὰ γέλια μου ὑστερα βάσταξαν πενήντα τοῦλάχιστο δευτερολέπτα.

Ἐπιτέλους ξανάβαλα τὸ φευγάτο παπούτσι μου — θέλω νὰ πῶ τὴν πεννίτσα μου στὸν κοντυλοφόρο — κι' ἐξακολούθησα . . . νὰ τρέχω στὸ χαρτί.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπαντήσεις γιὰ τὸ Πένταθλο, σύμφωνα μὲ τοὺς ἀνωτέρω ὁρους — καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην παρατυπία — εἶναι δεκτὲς ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου 1933.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ 1933

ΝΑΣ μήνας μένει ἀκόμα γιὰ νὰ τελειώσῃ ὁ 54ος χρόνος μου : ὁ Νοέμβριος. Γιατί, καθὼς ἔξερετε ὅλοι ὄχι τὴν 1η Ἰανουαρίου ἀλλὰ τὴν 1η Δεκεμβρίου ἔχω ἐγὼ Ἀρχιχρονία . .

Ὡστε ἡ συνδρομὴ σας σὲ λίγο τελειώνει. Καὶ σὰς προσκαλῶ ἀπὸ τώρα νὰ τὴν ἀνανεώσετε.

Μένει ἡ ἴδια : 100 δραχμὲς γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ καὶ 60 γαλλ. φράγκα γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἐπρεπε βέβαια νὰ τὴν ἀναβάρω. Ἡ τιμὴ τοῦ χαρτιοῦ, ἀπὸ πέρου, διπλασιάσθηκε σχεδὸν κι' ὅλα, ὅλα εἶναι τώρα ἀκριβέστερα. Δὲν τὸ κάνω ὅμως, γιὰ νὰ μὴ σὰς παραβαρύνω. Σ' αὐτὴ τὴν κρίση, δὲν θέλω οὔτε ἕνα παιδί μου νὰ πῇ : «Ἡ Διάπλασι εἶναι ἀκριβὴ, δὲν μπορῶ πιά νὰ τὴν παῖρνω». Ὅχι, ἡ Διάπλασι εἶναι καὶ μένει φτηνὴ. Μ' ἔκατο δραχμὲς — πού σήμερον εἶναι χάρισμα — θὰ τὴν ἔχετε πάλι. Κι' εἶται ὅπως εἶναι τώρα : με δώδεκα πυκνὲς σελίδες, μ' ἑξή, ἑπτὰ καὶ περισσότερες εἰκόνες σὲ κάθε φυλλάδιο. καὶ με τέσσαρα-πέντε μυθιστορήματα τὸ χρόνο (πού καθέν' ἀπ' αὐτὰ, σὲ χωριστὸ βιβλίο, θάκανε σήμερον 50 δραχμὲς ταυλάχιστα.) Ναί, ἀλλὰ θέλω κι' ἐγὼ ἐν' ἀντάλλαγμα, μιὰ χάρη : Νᾶνανεώσετε ἐντὸς τοῦ Νοεμβρίου τὴ συνδρομὴ σας πού λήγει, εἴτε ἐτήσια, εἴτε ἐξαμηνιαία, εἴτε τριμηνιαία.

Γιὰ πολλοὺς λόγους σὰς τὸ ζητῶ αὐτό : Πρῶτον, γιὰ νὰ ἐνισχύσετε τὸ ταμεῖο μου, πού πάντα στὸ τέλος τοῦ χρόνου εἶναι ἐξαντλημένο· γιατί, καθὼς ἔξερετε, κέρδη κι' ἀποθέματα δὲν ὑπάρχουν γιὰ μένα ὅσα μαζεῖω ὅλο-χρονὸς ἀπὸ συνδρομὰς, πηγαίνουν ὅλα στὰ μεγάλα, καὶ ὑπέρογκα τώρα ἐκδοτικά ἔξοδα, καὶ μένει πάντα κι' ἕνα ἐλλειμμα, γιὰ νὰ καλυφθῇ ἀπὸ τίς ἐισπράξεις τοῦ ἐπομένου χρόνου. Δεύτερον, γιὰ νὰ λιγιστέψῃ κάπως ἡ παρατάξις πού μοῦ φέρνει ἡ συσσώρευση τῶν παραγγέλων τὸν Δεκέμβρη καὶ τὸν Ἰα-

νουάριο. Ὅλοι τότε περιμένουν νὰ ἐγγραφῶν, νᾶνανεώσουν συνδρομὴ καὶ ψευδώνυμο, νὰ παραγγείλουν Μ. Μυστικά, λυοχάρτα, τόμους. Τὰ περισσότερα παιδιά, βλέπετε, τότε ἔχουν λεπτὰ. Ναί, ἀλλὰ γιὰ φανερῶνται τί γίνεται στὸ γραφεῖο μου. Ὅχι νὰ ἐκτελῶ, ἀλλὰ οὔτε νὰ διαβάζω τὰ τσαγαράματα προφθαίνω. Χωριστὰ οἱ ταχυδρομικὲς ἐπιταγές, πού μαζεῖονται κι' αὐτὲς στίβα κι' ἔχουν τόση δουλειά. Γι' αὐτὸ μοῦ κάνει μεγάλη εὐκολία ὁ ποῖος μοῦ στέλνει τὴν ἀνανέωσίν του νωρίτερα. Κι' ὅσα παιδιά μου μποροῦν, ὅσα ἔχουν πρόχειρα τὰ χρήματα καί . . . μ' ἀγαποῦν, πρέπει νὰ τὸ κάμουν πρὶν φθάσῃ ὁ Δεκέμβριος . .

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ τρίτος λόγος, πολὺ σπουδαῖος : Φέτος ἀποφάσισα νὰ βάλω σὲ τάξιν τὸ Μητρώον τῶν Συνδρομητῶν μου. Νὰ μὴν ὑπάρχουν δηλαδὴ παρὰ μόνον συνδρομητὰ πληρωμένοι, καὶ κανένας πού νὰ καθυστερῇ, νὰ ὀφείλῃ τὴ συνδρομὴν του. Ὡς τώρα, εἶχα ἄλλο σύστημα, πολὺ κακό : ἔκανα πίστωση. Ἐξακολουθοῦσα δηλοῦν νὰ στέλνω τὸ φύλλο καὶ μετὰ τὴ λήξιν τῆς συνδρομῆς. Φυσικά, πολλὰ καλὰ παιδιά, ὑστερα ἀπὸ ἕνα-δύο μῆνες, ἐλήθωναν. Ἀλλὰ ὅμως — καί, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, πάρα πολλὰ — ἔκαναν τὸν κουτὸ καὶ τὸν κουφὸ. Πολλὲς φορές, ἀπὸ τὴν καλοσύνην μου, τὴν ἐμπιστοσύνην μου, λάβαιναν χάρισμα τὰ φύλλα ὀλάκερης ἐξαμηνίας, ὀλάκερον χρόνου. Καὶ μοῦ ἐπέτρεπαν . . . τὸ τελευταῖο, μὲ τὴν δὴλωση «ἀπαράδεκτο»!!! Ἡ ὅταν τοὺς ἔστειλα ὑπενθύμηση ἢ ἀπόδειξιν γιὰ τὰ πληρωσέν, ἀπαντοῦσαν : «Μὰ ποῖος σὰς εἶπε νὰ στέλνεται τὸ φύλλο;»!!! Κι' ἔχω χιλιάδες ἔγγραφα κάθε χρόνον πού . . . κανόνια. Ἐ, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνεταί πιά. Δὲν τὸ ἐπιτρέπουν οἱ περιστάσεις. Συνδρομηταὶ γιὰ τὸ 1933 δὲν θὰ εἶναι παρὰ ὅσοι θᾶνανεώσουν τὴ συνδρομὴν τοὺς καὶ θὰ ἐγγραφοῦν στὸ Μητρώον. Οἱ ἄλλοι θὰ λάβουν δυο-τρία φύλλα, κι' ἔπειτα τίποτα. Θὰ διακόψω τὴν ἀποστολὴν τὸν Δεκέμβρη καὶ θὰ τὴν ξαναρχίσω ὅταν θὰ πληρώσουν.

Γι' αὐτὸ, κυρίως γι' αὐτὸ, κάνω τὴν πρόσκλησιν τῆς ἀνανεώσεως ἀπὸ ἕνα μῆνα πρὶν. Πρέπει νὰ μάθουν ὅλοι τὴν ἀπόφασίν μου γιὰ νᾶχουν καιρὸ καὶ νὰ συμμορφωθοῦν. Ἐξῆς πὺς ὅλα τὰ παιδιά μου δὲν εἶναι τόσο εὐπορα, πού νὰ

μποροῦν σὲ κάθε στιγμή νὰ δώσουν ἕκατὸ ἢ πενήντη δραχμὲς. Πολλὰ — καὶ καλίστα ἀπὸ κείνα πού μάγαποῦν καὶ μὲ θέλουν περισσότερο — οικονομοῦν, μαζεῖουν λίγο-λίγο τὸ ποσὸν τῆς συνδρομῆς. Κάποτε καὶ μὲ κουμπάρη. Δὲν θάθελα λοιπὸν κανέν' ἀπ' αὐτὰ τὰ καλὰ κι' ἀγαπημένα μου παιδιά νάκοῦσιν ἄξαφνα τὸ Δεκέμβρη : «ἂν δὲν στείλῃς τώρα ἀμέσως τὴ συνδρομὴν σου, τὸ φύλλο σου κόβεται». Καλύτερα νὰ τὸ ξέρῃ ἀπὸ τώρα, νάχη καιρὸ ἕνα, ἐνάμισυ μῆνα καὶ νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του. Αὐτὸ, ἐννοεῖται, γιὰ τὰ παιδιά πού δὲν εὐποροῦν τόσο πολὺ. Τὰ εὐπορα ὅμως, τὰ πλούσια, τί ἀνάγκη ἔχουν ; Ἡ τώρα στείλουν τὴ συνδρομὴν τοὺς, ἢ μετὰ ἕνα μῆνα, τὸ ἴδιο τοὺς κάνει. Κι' ἀφοῦ μ' ἀγαποῦν, εἶμαι βέβαιη πὺς αὐτὰ θᾶνανεώσουν ἀμέσως, χωρὶς ἀναβολῆς, γιὰ τὸ λόγο πού εἶπα στὴν ἀρχή.

* *

Συνήθως, μὲ τὴν Πρόσκλησιν γιὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς, δημοσιεύω καὶ τὰ Νέα τοῦ ἐπομένου χρόνου. Ἀλλὰ ἡ πρόσκλησις φέτος γίνεται νωρίτερα καὶ τὰ Νέα τοῦ 1933 δὲν εἶναι ἀκόμη διαλεγμένα, προσδιορισμένα. Τί σημαίνει ; Τὰ παιδιά μου ξέρουν καλὰ πὺς πάντα κάθε Τόμος μου εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὸν προηγούμενον. Μποροῦν λοιπὸν νὰ ἔχουν ὅλη τὴν βεβαιότητα πὺς τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ μὲ τὸν τόμο τοῦ 1933.

Φέτος δημοσιεύσα «Βασιλόπουλο», «Ἐδῖθ», «Γαλάζια Μαμιά», «Κανελλή», «Θηριοτοροφείτο» — ὅλα ἕνα κι' ἕνα, ὅλα ἀριστουργήματα κι' ἀριστουργηματάκια. Ἀκόμα ὠραιότερα μυθιστορήματα κι' ἀναγνώσματα ἔχω ὑπ' ὄψει μου νὰ δημοσιεύσω κατὰ τὸ 1933. Κι' οἱ «Ἐπιστολές» τοῦ κ. Φαίδωνος θὰ ἐξακολουθήσουν, κι' οἱ «Κυριακές», κι' ἡ «Σελὶς Συνεργασίας», καὶ τὰ Δημοψηφίσματα καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι Διαγωνισμοί. Τί ἄλλο θέλετε ; Μ' ὅλη τὴν κρίση, μ' ὅλες τίς δυσκολίες, μ' ὅλα τὰ ἐμπόδια, προχωρῶ, προχωρῶ . . . Καὶ τὰ παιδιά μου μ' ἀγαποῦν, γιὰτί βλέπουν πὺς τ' ἀγαπῶ . .

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 29ῃν Ὀκτωβρίου 1932

Τὸ Πένταθλο κι' ἡ Πρόσκλησίς μου δὲν ἀφίχοντο πολὺν τόπον γι' Ἀλληλογραφία. Κατ' ἀνάγκην θάναβάζω τὴν ἀπάντησίν μου σὲ πολλοὺς, παρὰ πολλοὺς γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

Ἡ ὠραία εἰκόνα τοῦ Μάρκ Τουαῖν πού δημοσιεύω στὴν πρώτη σελίδα, δὲν εἶναι φωτογραφία, ἀλλὰ σκίτσο ἐκ τοῦ φυσικοῦ τοῦ Ὅττο Σνάνιντερ, πού δημοσιεύθηκε τελευταῖα στὸ «Χρόνον» τῆς Νέας Ἰόρκης. Ἐκεῖ τὸ εἶδε ὁ φίλος μας Μαρίνος Βέργιος κι' εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ τὸ κόψῃ καὶ νὰ μοῦ τὸ στείλῃ, γιὰ νὰ γνωρίσετε ὅλοι σας καὶ τὴν μορφὴν τοῦ μεγάλου συγγραφέα πού σὰς γοητεύει μὲ τὸ μυθιστορηματὸν του.

Τὸ Μακεδονικὸν Ἐντελβὰϊς ἀνανεῶναι ἀπὸ τώρα τὴ συνδρομὴν του — τί λέω ; 29 Σεπτεμβρίου ἔχει ἡμερομηνία τὸ γράμμα του — κι' ἀκούστε τὸ πὺς γράφει : «Θέλω καὶ φέτος νὰ εἶμαι ἀπὸ τὰ πρῶτα διαπλάσσιμα πού ἀνανεῶνουν τὴ συνδρομὴν τοὺς. Δὲν περιμένω ἐγὼ Νέα τοῦ 1933 οὔτε

καὶ Πρόσκλησιν ἀνανεώσεως. Πρῶτον γιὰτί ἔξῃς πὺς πάντα, θὰ μᾶς δώσῃς καὶ τὸν ἀναφορὸν χρόνον πού πλησιάζει, πράγματα ἐκλεκτὰ γιὰ νὰ πλουτίσουμε τίς γνώσεις μας καὶ νὰ μορφωθοῦμε περισσότερο. Κι' ἐπειτα, γιὰτί δὲν πιστεύω νὰ σάφῃσω π-ο-τ-έ ! Καὶ τέλος, γιὰτί θέλω νὰ ἐκνοιάσω μὲ τὸν ἑαυτὸ μου καὶ νὰ ἐνεργῶ πῶς πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπάθωμον. Βλέπετε λοιπόν ; Μπορῶ νὰμφιδάλλω πὺς ὅλα τὰ καλὰ μου παιδιά θὰ μιμηθοῦν τὸ Μακεδονικὸ Ἐντελβὰϊς, τώρα μάλιστα μετὰ τὴν Πρόσκλησίν μου ;

Μὰ νὰ κι' ἕνα γράμμα ἀπὸ 2 Ὀκτωβρίου. Εἶναι τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος πού ἀνανεῶναι κι' αὐτὴ — ἀπὸ τώρα — τὴν συνδρομὴν τῆς καὶ τὸ ψευδώνυμὸς τῆς. Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ. Ὅταν ἔμαθα τοὺς ἀρραδῶνες τῆς Σιφονίτης, τὴν εὐχάρηκα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά· δὲν θυμοῦμαι μόνον ἀν τῆς ἔγραφα τὰ συγχαρητήριά μου. Τὴ φωτογραφία ἐκείνην, πού τὴν εἶχα φυλαγμένη μὲ τὸ φάκελλο, τὴ βρήκα καὶ τὴν ἐπέστρεψα ταχυδρομικῶς.

Δεκτὴ ἡ ἀπάντησίς σου, Κυρά-Φροσύνη. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ δὲν διαβιάζω πιά συγχαρητήρια. Ἦταν τόσο πολλὰ σὲ κάθε σχεδὸν γράμμα, πού ἔπρεπε νὰ γεμίσω μ' αὐτὰ ὅλη τὴν Ἀλληλογραφία !

Ἄ, νὰ μὴν ἴσαι «εὐμετάδελτος ἀνθρωπος», Νινέττα, ἀλλὰ νὰ ἐμμένῃς στίς ἀποφάσεις σου, δταν μάλιστα εἶναι τόσο καλές . . . Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰπογοητεύσαι εἰς αἰσὶν ἐσκόλα. Τὸ ἴδιο αὐτὸ κομμάτι, ἀφοῦ ἀγαπᾷς τόσο τὸ θέμα του, μπορεῖς νὰ τὸ ξαναγράψῃς καλύτερα καὶ νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλῃς. Σὺ ἔστειλα 7 τετράδια.

Εἶδα, Ἀνθισμένη Τριανταφυλλιά, τί ὠραία πού πέρασες στὴ Χαλκίδα, πόσα Διαπλάσσιμα γινώριστες ἐκεῖ καὶ τί μεγάλη ἀλληλογραφία πού ἔχεις τώρα. Τὸ γράμμα σου μοῦ ἀρσᾷς πολὺ. Ἐνα μόνον παρατήρησα : ὅτι κάνεις πολλὰ ὀρθογραφικά λάθη. Ἀπὸ ἀπροσεξία βέβαια. Ἀλλὰ ἡ ἀπροσεξία δὲν εἶναι καλὸ πράγμα. Σ' ἐπὶ κάνει κανέναν πρέπει νὰ βάζῃ ὅλην τὴν προσοχήν.

Θὰ διαλέξῃς, Μπουμπουλίνα, ἀπὸ τὰ βιβλία μόνον τῆς Βιβλιοθήκης μου, πού δημοσιεύω συχνὰ τὸν τιμοκατάλογόν τοὺς. Περιμένω καὶ τὴν φωτογραφία σου — μὲ μαῦρον ἢ μὲ καφὲ φόντον ἀδιαφορῶ. Ναί, ἔκλεινο τὸν καιρὸ ἔκανα δυὸ μικροὺς τόμους τὸ χρόνο, καθένα μὲ τὰ φυλλάδια μᾶς ἐξαμηνίας.

Τώρα βέβαια θὰ γύρις στὴν πόλιν, Χλόη, καὶ θὰ ξαναβρῇς τὸ ἀγαπημένο γατάκι. Πολὺ σπάνια ἀπαντῶ γιὰ Πνεύματα — γιὰτί λαβαίνω πολλὰ, ἀπειρα — καὶ δὲν θυμοῦμαι τίποτα γιὰ κείνο πού μοῦ λές. Γιατί δὲν μοῦ τὸ ξαναστελνεις, ἀφοῦ λές πὺς ἦταν τόσο ὠραῖο ; Καλὸ καὶ τὸ σημερινόν.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : «Μιὰ ἀμφίβολη ὦρα» τοῦ Βάτραχου Νο 20. Κι' αὐτὸ δυστυχῶς, ἀν καὶ 40, πρέπει νὰπορρίψῃ. «Ἡταν μὲ πλανεύματα ὦρα . . . τὸ πλάνο μού-χρῶμα τοῦ δειλινῶ . . . μιὰ ἀῖλη, μελᾶ-χολὴ σκόνη . . .» Δὲν εἶναι καλὸ αὐτὸ τὸ ὕφος, δὲν εἶναι δόκιμο γράμμα. Λέξεις μόνον πού δὲν λένε τίποτα. Ὁ Β. πρέπει νὰλλάξῃ τρόπο γραφίματος. — «Στὸ νησί τῆς χαρᾶς» τῆς Φ. Π. Τ. Κομμάτι ἀλληγορικόν, στὸ τέλος μάλιστα γίνεται πεζογράφου. Εἶναι ἀκριβὰ καλογραμμένο, σὲ πολὺ περιποιημένη γλώσσα. Στὸ τέλος ὅμως παίρνει ἐντελὸς διαφορετικὴν κατεύθυνσιν ἀπ' ὅτι δείχνει στὴν ἀρχή. Ἀντὶ νὰ μᾶς δηγήσῃ στὸ νησί τῆς χαρᾶς, μὲ μιὰ ἀ-

σπρη βαρκοῦλα, μᾶς ἀνεβάζει στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ γιὰ νὰ μᾶς γκρεμίσῃ ὑστερα στὴ θάλασσα. Πολὺ τραγικὸ τέλος γιὰ ἕναν πού ζητᾷ νὰ βρῇ τὴν χαρὰ! — Μιὰ μικρὴ μου ἀπρόσπτη φίλη» τῆς Ρενέ. Τί νόστιμα καὶ τρυφερά πού ἀρχίζει καὶ τί ἄτονα πού τελειώνει. Κρίμα ! Δὲν μπορεῖ ἀραγε ἡ Ρ. ν' ἀλλάξῃ κάπως τὸ τέλος, νὰ τὸ κάνει κάπως πῶς σύμφωνα μὲ τὸ θέμα, καὶ νὰ ξαναστελῇ τὸ κομμάτι ; — «Ἀπὸ τὸ περιδολάκι τῶν Μ. Μ. μου» τῆς Β. Β. Ὅχι πολὺ πετυχημένης ἀπαντήσεως. Πρέπει νὰ διαλέγῃς τίς ἐντελῶς πρωτότυπες καὶ καλογραμμένες δταν θέλεις νὰ δημοσιεύονται στὴ Σ. Σ. Σ. — «Οἱ διαγωνισμοὶ» τῆς Βασιλείσσης τοῦ Ἰονίου. Ἐξῆς ἀλλὰ πολὺ συνηθισμένο. Τέτοιες περιγραφές ἔχομε δημοσιεύσει πλῆθος. — «Τὸ ἀλεξίπτωτο ἀεροπλάνου» τοῦ Φιόρο τοῦ Λεβάντε. Πρωτότυπο βέβαια ἀλλὰ κάπως στρυφνὰ γραμμένο. Στὸ τέλος μάλιστα φαίνεται πολὺ παράξενον πὺς ἦταν δειρὸ. Τόσο σοβαρὲς συζητήσεις γίνονται στὰ δειρά ; — «Εἰκόνες ἀπὸ τὴν ζωὴ» τῆς Ἀρετούσας. Πολὺ ρηχὸ τὸ θέμα καὶ πολὺ ἀπίθανη ἡ ὑπόθεση. — «Τὸ παραμῦθον τοῦ Βοριά» τῆς Ἡρωϊκῆς Φέσσας. Εἶναι πρωτότυπον ἢ διασκευῇ ; Ἰποθέτω ὅτι μᾶλλον τὸ δεύτερον θὰ εἶναι, γιὰτί μοῦ φαίνεται πὺς κάποιον τὸν ἔχω διαβάσει αὐτὸν τὸν μῦθον. Ἐστὶ κι' ἄλλοις δὲν εἶναι δημοσιεύσιμος, γιὰτί ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις. Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ «Βασιλιάς τῆς Ἀθήνης» ; Οὔτε στὴν ἀρχαία, οὔτε στὴν νεώτερη Ἑλληνικὴ μυθολογία δὲν ὑπάρχει τέτοιον πρόσωπον. — «Τότες . . .» τῆς Χ. Χ. Χ. Πολὺ καλογραμμένο καὶ τρυφερό, ἀλλὰ χωρὶς συνοχὴ καὶ μὲ μεταπτώσεις ὕψους πολὺ ἀπότομες. Ἐχει θέματα γιὰ τρία κομμάτια τοῦλάχιστον, ἐντελῶς διαφορετικὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Δὲν ἔχει ἄλλωστε τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ νὰ μὴ πᾶς δυὸ συνέχειες. — «Γιὰ τὴν Σ. Σ.» τοῦ Τάσπου Λοῦξ. Μολονότι στὰλθηκε πρὸς τοῦ δημοσιεύθῃ τὸ κομμάτι τοῦ Κάποιου, εἶναι γραμμένο κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, ὁστρεῖ ὅμως πολὺ στὴ διατύπωσιν. Ἀλλ' ὅσοις τὸ θέμα ἔχει ἐξαντληθῇ καὶ μὲ τὸ πρῶτον κομμάτι. — Θὰ ἐξακολουθῶσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἐνανεῶνεται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσοι συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἄνηκου σὲ ἄγρία καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Γιὸ-Γιὸ, Ἄ. (Φ. Κ.). Ἀκτίς Ἑλπίδος, κ. (.) . Βιολέτα, κ. (ΚΧ). Φιλμάκης Ἄ. (ΠΣ). Ἀστροφεγγιὰ, κ. (ΦΦΦ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Λυσόχαρτο (ὠραία πέρασες στὸ ἴψος μὲ κι' ὠραία μού τὰ γράφεις) κι' ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδώνυμον, ἀφοῦ αὐτὸ τόχει τέσσαρα χρόνια τὴν φωτογραφία σου τὴν ἑλαβὰ) Γαλιανὴν Νεράϊδαν (αὐτὸ σὺ δὲν ἀνέκριναι καὶ σὲ δέχομαι μὲ μεγάλη χαρὰ· θὰ διαβάσῃς ὅμως καὶ τὸν Ὀδηγὸ ἐκεῖ θὰ ἴδῃς πότε καὶ πὺς δέχομαι «ἀνίμματα») Σαπουνόφουσιν (ἡ ἀριθμηση τῶν κομματιῶν ἀς γίνεταί κάθε χρόνον ἀπ' τὴν ἀρχή : 10 κομμάτι, 20 κτλ. ἄλλωστε, ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς εἶναι ἀπεριόριστος, δὲν εἶναι κι' ἀπαραίτητον νὰ σημειώνεται· ἀρκεῖ νὰ γράφῃ κανεὶς «κομμάτι γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. ἀντὶ τοῦ τὰς πού ἀπερρίψῃ ἢ δημοσιεύσῃ στὸ δεινὰ φυλλάδιον» ἀπὸ τὸ ποίημά σου γιὰ τὴν «Ἑλλειψὴ ποιημάτων» θὰ δημοσιεύσω

μερικά τετράστιχα—ἀν δὲ κι' ὅλο—στὴ Σελίδα.) **Ἀνθισμένην Δεμονίαν** (πολύ ὠραία τὸ γράμμα σου· μόνο πού ἐπεσε στὴν πλημμύρα... ναι, εἶσαι πάντα νὰ μοῦ λές τί συμβαίνει στὴ ζωὴ σου καὶ στὴν ψυχὴ σου· τί ἐγγενικὲς οἱ τελευταῖες σου σκέψεις!) **Ρωμαντικὴν Βοσκοπούλαν** (καὶ τὸ δικό σου γράμμα, γιὰ τὴν τελευταία ἡμέρα τῶν διακοπῶν, πολὺ ποιητικὸ· καλὰ, θὰ πῶ στὸν **Κεφαλλονίτη** πῶς δὲν πιστεύεις στὴς Γύφτισσες, πῶς στὸ Βόλο δὲν ἔχει παρὰ περαστικὲς καὶ δὲν ξέρεις «ποιὰς φυλῆς» εἶναι!) **Ρενέ** (ἔ, βέβαια, τώρα «ἀντίο, καλοκαίρι!»· μὰ ἀχρημὸς εἶναι κι' ὁ χειμῶνας; τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ, ἀν καὶ λιγάκι ξεθωρο... τὸ μελάνι!) **Δάκρυ Φυχῆς** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω!) **Ξανθὸ Ποντικῆ** (μὰ πῶς νὰ στὸ πῶ; ἕνας βαθμὸς εἶναι κι' ἡ Εὐφημος Μνεῖα· ὅπως εἶναι καὶ τὰ Βραβεῖα καὶ οἱ Ἑπαινοί· ἅμα δηλαδὴ δὲν ἀξίζει κανεὶς βραβεῖο ἢ ἑπαινο σ' ἕνα Διαγωνισμό, παίρνει ἀπλῶς Εὐφημο Μνεῖα· περιμένω τὸ ξεσπάσμα σου· σοὺ ἔστειλα 10 τετράδια.) **Νέαν Ἑλλάδα** (ἔστειλα· σέ παρακαλῶ νὰ διαδίδῃς τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μου καὶ τίς μητρικὲς μου εὐχὲς στὴν ἀγαπητὴ μας **Δοξασμένη Ἑλλάδα** γιὰ τὸν εὐτυχισμένο τῆς γάμο.) **Φάουστ** (γιατὶ δυὸ μαζί, 40 καὶ 50; ἕνα ἔπρεπε· εἰς εἶναι, θὰ διαλέξω.) **Νταίξην**, **Ραγιόμένην Δύραν**, **Ἐρνάνην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ὀκτωβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 261ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Δεκεμβρίου.

642. Δεξιόγραφος

Κάτι γλυκό, κάτι λευκό
— Ἀλλὰ κι' αὐτὸ μὲ γλύκας ἔχνη —
Κάνουν ἐδῶ, στὸ Ἑλληνικὸ
τὸ κράτος, ὁμορφὰ πολὺ ἔχνη.

643. Συλλαβογράφος

Σύμφωνο καὶ ζῶο—μὰ ἕνα
Ἀπὸ τάγματα τὰ γέννη —
Σοὺ θυμίζουν ἐνωμένα
Τὸν παλιὸ τὸ Διογένη.

644. Μεταγραμματισμός

Μέση καὶ τόνο ἀλλάζει
Ὀλύμπιος ποῦ νεάζει,
Δίχως μουστάκια, γένεια...
Τί φοίτη! τώρα βγάζει
Στὸ δέγμα του ἀσθένεια.

645. Αἶνιγμα

Γλυκὸ σύμβολο—μὰ χώρα —
Ἀπαράτητο στὰ πλοῖα—
Ἐ! ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία τώρα
Θὰ μὲ βρῆτε μ' εὐκολία.

646. Δικτυωτὸν

* * * * * = Περιφρῆμος ἀρχαία πό-
* * * * * [λις]
* * * * * = Πόλις τῆς Ἰουδαίας.
* * * * *
* * * * * = Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης
* * * * *
* * * * * = Θεά

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

647. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Νῆσοι
2 3 4 8 = Ποταμός
3 2 5 2 = Ζῶον
4 3 2 8 = Μυθικὸς ἦρωας.
5 6 2 = Χρῆμα
6 7 5 2 8 = Φερέοικος
7 1 6 7 8 = Ἐπιθέτον
8 1 4 5 6 7 8 = Νεογέννητον

648-652. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετὰ ἡ ἀνεύ αναγραμματισμοῦ ἄλλαι τοσαὶ λέξεις:

Ἔβρος, Ἄττη, ἄν, αἶθουσα, αἵτιος

653. Διπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν μουσικὸν ὄργανον, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα πολύνησον μέρος τῆς γῆς:

1, Ἀμφίβιον· 2, Ἐπίρρημα σημαίνον τρόπον καθίσματος· 3, Ζῶον βορείων χωρῶν· 4, Σάτυρος· 5, Ἀρχαῖος βασιλεὺς καὶ ποταμός· 6, Μεγαλόσωμος καὶ δυνατός· 7, Πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος.

654. Φωνηεντόλιπον

ν - ρχ - ν - * - λγς

655. Γρίφος

1 1 τῇ X
ε μ' ε
ε α ε
ε

[Αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις συνετέθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀνανία χάριν τοῦ Πεντάθλου, ἐκτὸς τοῦ Δικτυωτοῦ, ληφθέντος ἀπὸ τὴν Συλλογὴν τοῦ **Ναρκίσσου**, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔχει ἤδη νικήσει εἰς τὸ Πένταθλον.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33

446. Μουσαφίρης (Μοῦσα, φί, ρίς).
447. Σηκός (σύ, Κῶς). — 448. Ἀδριανός-Ἰανός. — 449. Λέσβος-λέσβο-βέλος.

450. Ρ. Ο. Μ. Φ. Α. Ι. Α. 451. ΠΑΝΔΡΟ-
Ο Α Σ Ρ ΣΟΣ (Ἄνδρος,
ΜΑΡΑ Θ Ω Ν νόσος, δρόσος, ρό-
Φ Α Ε Η δον, ὄρος, σπά-
Α Σ Θ Ε Ν Η Σ ρος). — 452. Πολ-
Ι Ω Ν Η Ι λῶ τὸ φρονεῖν εὐ-
Α Ρ Ν Η Σ Ι Σ δαιμονίας πρώτον
ὑπάρχει. (Ἡ ἀ-

νάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν ἄνω βου-
στροφηδόν). — 453. ΝΑΝΤΗ - ΦΟΝΟΣ
(Νέφος- νέος, Ἀγῶνος-ἀγνός, ΝάΝος-
νάος, Τρῶα-τρία, Ἡρῶς- Ἡρώ). —
454. Γλῶσσα παπούτσι-μυαλὰ κου-
κούτσι. — 455. Ἡ κεντήστρια κεντὰ μὲ
τὴ μηχανή (ἦ, κ' ἐν τίς, τρία, κ' ἐν
τά, μὲ τι μί, χάνει).

*****

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 - 1893) ἀπὸ
τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τοεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 - 1931), ὑπάρ-
χουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν
ὄλφ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-
τῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ-
ραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85.
Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931
τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δρχ. 110 καὶ
ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου
προσθετα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ.
15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 35 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΒ'—546]

Ἀ γράμπελη, Ἰώ, Ἑλπίς, Ἀντινέα, ἀν-
ταλλάσσουμε τετραδιάκια; Ἐκάτη.
Πειραιωτάκι, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: Α,
Ζ. Σενδορχειὼν Continental, Πειραιᾶ,
διὰ: Διάνα

[ΑΒ'—547]

Τ οὓς ὑποστηρίζοντα τὴν (ΑΒ'—361) ὑ-
ποστηρίξω στὸ Δημοψήφισμα. Ὑπο-
ψήφιοι, περιμένω. **Ναπολεόν**

[ΑΒ'—548]

Ἀ ποτελέσματα Ἀ Διαγωνισμοῦ (ΑΒ'—
410). Βραβεῖον μόνον **Μελαχροινούλα**
(ἐλλείψει ἀπαντήσεων). Λοιποὺς εὐχαρι-
στῶ θερμῶς. **Ὀλιβιέρους Κρόμβελ**

[ΑΒ'—549]

Ὀ λάχαρη, γιὰ τὴ γιορτούλα σου θερ-
μὲς εὐχούλες. **Ντολογὲς**

[ΑΒ'—550]

Ε ὑγενικά Διαπλάσπουλα-ες, Σύλλογοι,
ὑποστηρίξετε διαγωνισμὸν (ΑΒ'—524).
Οἱ πρῶτοι στείλαντες ὑποστηρίζονται στὸ
Δημοψήφισμα. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀνταλ-
λάσω τετραδιάκια. Δ/σις: Βασίλειον Πα-
μικχαῖλ, Κηφισιά. **Ζέφυρος**

[ΑΒ'—551]

Ζ ητῶ συγγνώμη ἀπ' ὅσα Διαπλάσπου-
λα-ες μοῦ ζήτησαν κάρτες, Μ. Μυσ-
τικά, κ.τ.λ. γιατί δὲν μπορῶ νὰ ἱκανο-
ποιήσω τὴν ἐπιθυμία τούς. Ἰδιαιτέρως
ἀπὸ τίς: **Βενετοϊάνικη Νύκτα, Λήδα,**
Νινέττα καὶ **Βολιώτικο Ναυτάκι** εὐχα-
ριστώντας γιὰ τὴν προτίμησιν. Μὲ μεγάλῃ
μου λύπῃ ἀποσύρομαι ἀπ' τὴν κίνησιν
τῆς Διαπλάσεως. **Κάποιος**

[ΑΒ'—552]

Δ ιαπλάσοῦλες κάτω 15 ἐτῶν ἀλλη-
λογραφοῦμε; Μαριγῶ Οἰκονόμου, Κά-
ρυστον. **Μαργαρίτα, Βιολέττα**

[ΑΒ'—553]

Δ ἐν παραλαμβάνῳ γράμματα μὲ ἀνε-
παρκὲς γραμματόσημο. γιὰ τὰ ἑποῖα
πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετέ τα
καὶ βάζετε τὸ γραμματοσημὸ σωστό. Ἐλα-
βα ἀρκετὰ. Τὰ ἔστειλα πίσω ὡς ἀπαρά-
δεκτα. Ἀς τὰ ξαναστείλουν μὲ σωστὸ
γραμματόσημο στὴ νέα Δ/σιν: Πάνον Ἰω-
νίδην, Λήδρας 89, Λευκωσίαν Κύπρου.

Πληγωμένος Ἀετὸς

[ΑΒ'—554]

Ε ξακολοῦθῶ νὰ ἀνταλλάσω τετραδιά-
κια, νὰ ἀλληλογραφῶ στὴν Δ/σιν (ΑΒ'
—553). **Πληγωμένος Ἀετὸς**

[ΑΒ'—555]

Ν ινέττα, **Βολιώτικο Ναυτάκι**, ἔφε-
ρε τὸ ὄνομά μου, ἴσως καὶ... τὸ
ὄνομα μου, ἀλλὰ μέχρις ἐδῶ θὰ φθάσῃ ἡ
γνωριμία, γιατί ὅπου νάναι φεύγω. Εἰμαι:
Ταξιδιώτης

[ΑΒ'—556]

Ὁ Μυστηριώδης Ἰσπανὸς ἀλληλογρα-
φεῖ καὶ ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικά μὲ
ὄλες-ους. Γράψατε: Μιχαῖλ Ἀνδ. Φου-
ράκη (διὰ Μ. Ι.), Χανιά Κρήτης.

[ΑΒ'—557]

Ἀ γαπητὰ μας ἀδελφάκια, προκήρυσ-
σουμε τὸν πρῶτο μας διαγωνισμὸ το-
πείων, στηριζόμενες στὴν ἐγγενικὰ σας ὑ-
ποστηρίξει. Προθεσμία διμήνης. Συμμετοχὴ
2 δραχ. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δ/σις: Διάντα
Μελισσινῶ (διὰ W), Ὀμήρου 29, Ἀθῆναι.
Σπίγης—Ἑλπίς—Ἰώ

[ΑΒ'—558]

Θ έλοντας νὰ εὐχηθῶμε τὴν ἀγαπημέ-
νη **Ὀλόχαρη** στὸ γιόρτασμά της,
τῆς στέλνουμε τὰ θερμότερα φιλάκια μας.
Τούλα, Ἀγνή, Μίκυ Μάους